

TIN MỪNG THEO THÁNH MÁT-THÊU

I. GIÁNG SINH VÀ THỜI THƠ ẤU CỦA ĐỨC GIÊ-SU

Chương 1

Gia phả Đức Giê-su Ki-tô (Lc 3:23-38)

1. ¹ Đây là gia phả Đức Giê-su Ki-tô, con cháu vua Đa-vít, con cháu tổ phụ Áp-ra-ham;² Ông Áp-ra-ham sinh I-xa-ác; I-xa-ác sinh Gia-cóp; Gia-cóp sinh Giu-đa và các anh em ông này;³ Giu-đa ăn ở với Ta-ma sinh Pe-rét và De-rác; Pe-rét sinh Khét-xơ-ron; Khét-xơ-ron sinh A-ram;⁴ A-ram sinh Am-mi-na-đáp; Am-mi-na-đáp sinh Nác-son; Nác-son sinh Xan-môn;⁵ Xan-môn lấy Ra-kháp sinh Bô-át; Bô-át lấy Rút sinh Ô-vết; Ô-vết sinh Gie-sê;⁶ ông Gie-sê sinh Đa-vít.¹ Vua Đa-vít lấy vợ ông U-ri-gia sinh Sa-lô-môn⁷ Sa-lô-môn sinh Rơ-kháp-am; Rơ-kháp-am sinh A-vi-gia; A-vi-gia sinh A-xa;⁸ A-xa sinh Giơ-hô-sa-phát; Giơ-hô-sa-phát sinh Giô-ram; Giô-ram sinh Út-di-gia;⁹ Út-di-gia sinh Gio-tham; Gio-tham sinh A-khát; A-khát sinh Khít-ki-gia;¹⁰ Khít-ki-gia sinh Mờ-na-se; Mờ-na-se sinh A-môn; A-môn sinh Giô-si-gia;¹¹ Giô-si-gia sinh Giơ-khon-gia và các anh em vua này; kể đó là thời lưu đày ở Ba-by-lon.

¹² Sau thời lưu đày ở Ba-by-lon, Giơ-khon-gia sinh San-ti-ên; San-ti-ên sinh Dơ-rúp-ba-ven;¹³ Dơ-rúp-ba-ven sinh A-vi-hút; A-vi-hút sinh En-gia-kim; En-gia-kim sinh A-do;¹⁴ A-do sinh Xa-đốc; Xa-đốc sinh A-khin; A-khin sinh Ê-li-hút;¹⁵ Ê-li-hút sinh E-la-da; E-la-da sinh Mát-than; Mát-than sinh Gia-cóp;¹⁶ Gia-cóp sinh Giu-se, chồng của bà Ma-ri-a, bà là mẹ Đức Giê-su cũng gọi là Đấng Ki-tô.

¹⁷ Như thế, tính chung lại thì: từ tổ phụ Áp-ra-ham đến vua Đa-vít, là mười bốn đời; từ vua Đa-vít đến thời lưu đày ở Ba-by-lon, là mười bốn đời; và từ thời lưu đày ở Ba-by-lon đến Đức Ki-tô, cũng là mười bốn đời.

Truyền tin cho ông Giu-se (Lc 2:1-7)

¹⁸ Sau đây là gốc tích Đức Giê-su Ki-tô: bà Ma-ri-a, mẹ Người, đã thành hôn với ông Giu-se. Nhưng trước khi hai ông bà về chung sống, bà đã có thai do quyền năng Chúa Thánh Thần.¹⁹ Ông Giu-se, chồng bà, là người công chính và không muốn tố giác bà, nên mới định tâm

bỏ bà cách kín đáo.²⁰ Ông đang toan tính như vậy, thì kìa sứ thần Chúa hiện đến báo mộng cho ông rằng: "Này ông Giu-se, con cháu Đa-vít, đừng ngại đón bà Ma-ri-a vợ ông về, vì người con bà cứu mang là do quyền năng Chúa Thánh Thần.²¹ Bà sẽ sinh con trai và ông phải đặt tên cho con trẻ là Giê-su, vì chính Người sẽ cứu dân Người khỏi tội lỗi của họ."²² Tất cả sự việc này đã xảy ra, là để ứng nghiệm lời xưa kia Chúa phán qua miệng ngôn sứ:²³ Này đây, Trinh Nữ sẽ thụ thai và sinh hạ một con trai, người ta sẽ gọi tên con trẻ là Em-ma-nu-en, nghĩa là "Thiên-Chúa-ở-cùng-chúng-ta."²⁴ Khi tỉnh giấc, ông Giu-se làm như sứ thần Chúa dạy và đón vợ về nhà.²⁵ Ông không ăn ở với bà, cho đến khi bà sinh một con trai, và ông đặt tên cho con trẻ là Giê-su.

Chương 2

Các nhà chiêm tinh đến bái lạy Đức Giê-su Hải Nhi

2. ¹ Khi Đức Giê-su ra đời tại Bê-lem, miền Giu-đê, thời vua Hê-rô-đê trị vì, có mấy nhà chiêm tinh từ phương Đông đến Giê-ru-sa-lem,² và hỏi: "Đức Vua dân Do-thái mới sinh, hiện ở đâu? Chúng tôi đã thấy vì sao của Người xuất hiện bên phương Đông, nên chúng tôi đến bái lạy Người."³ Nghe tin ấy, vua Hê-rô-đê bối rối, và cả thành Giê-ru-sa-lem cũng xôn xao.⁴ Nhà vua liền triệu tập tất cả các thượng tế và kinh sư trong dân lại, rồi hỏi cho biết Đấng Ki-tô phải sinh ra ở đâu.⁵ Họ trả lời: "Tại Bê-lem, miền Giu-đê, vì trong sách ngôn sứ, có chép rằng:⁶ "Phần ngươi, hỡi Bê-lem, miền đất Giu-đá, ngươi đâu phải là thành nhỏ nhất của Giu-đá, vì ngươi là nơi vị lãnh tụ chăn dắt Ít-ra-en dân Ta sẽ ra đời."⁷ Bấy giờ vua Hê-rô-đê bí mật vời các nhà chiêm tinh đến, hỏi cặn kẽ về ngày giờ ngôi sao đã xuất hiện.⁸ Rồi vua phái các vị ấy đi Bê-lem và dặn rằng: "Xin quý ngài đi dò hỏi tường tận về Hải Nhi, và khi đã tìm thấy, xin báo lại cho tôi, để tôi cũng đến bái lạy Người."⁹ Nghe nhà vua nói thế, họ ra đi. Bấy giờ ngôi sao họ đã thấy ở phương Đông, lại dẫn đường cho họ đến tận nơi Hải Nhi ở, mới dừng lại.¹⁰ Trông thấy ngôi sao, họ mừng rỡ vô cùng.¹¹ Họ vào nhà, thấy Hải Nhi với thân mẫu là bà Ma-ri-a, liền sấp mình thờ lạy Người. Rồi họ mở bảo tráp, lấy vàng, nhũ hương và mộc dược mà dâng tiến.¹² Sau đó, họ được báo mộng là đừng trở lại gặp vua Hê-rô-đê nữa, nên đã đi lối khác mà về xứ mình.

Đức Giê-su trốn sang Ai-cập và các anh hài bị giết

¹³ Khi các nhà chiêm tinh đã ra về, thì sứ thần Chúa hiện ra báo mộng cho ông Giu-se rằng: "Này ông, dậy đem Hải Nhi và mẹ Người trốn sang Ai-cập, và cứ ở đó cho đến khi tôi báo lại, vì vua Hê-rô-đê sắp tìm giết Hải Nhi đấy!"¹⁴ Ông Giu-se liền trở dậy, và đang đêm, đưa

Hài Nhi và mẹ Người trốn sang Ai-cập.¹⁵ Ông ở đó cho đến khi vua Hê-rô-đê băng hà, để ứng nghiệm lời Chúa phán xưa qua miệng ngôn sứ: Ta đã gọi con Ta ra khỏi Ai-cập.

¹⁶ Bấy giờ vua Hê-rô-đê thấy mình bị các nhà chiêm tinh đánh lừa, thì đùng đùng nổi giận, nên sai người đi giết tất cả các con trẻ ở Bê-lem và toàn vùng lân cận, từ hai tuổi trở xuống, tính theo ngày tháng ông đã hỏi cặn kẽ các nhà chiêm tinh.¹⁷ Thế là ứng nghiệm lời ngôn sứ Giê-rê-mi-a:¹⁸ "Ở Ra-ma, vắng nghe tiếng khóc than rền rĩ: tiếng bà Ra-khen khóc thương con mình và không chịu để cho người ta an ủi, vì chúng không còn nữa.

Từ Ai-cập về đất Ít-ra-en

¹⁹ Sau khi vua Hê-rô-đê băng hà, sứ thần Chúa lại hiện ra với ông Giu-se bên Ai-cập,²⁰ báo mộng cho ông rằng: "Này ông, dậy đem Hài Nhi và mẹ Người về đất Ít-ra-en, vì những kẻ tìm giết Hài Nhi đã chết rồi."²¹ Ông liền trở dậy đưa Hài Nhi và mẹ Người về đất Ít-ra-en.²² Nhưng vì nghe biết Ác-khê-lao đã kế vị vua cha là Hê-rô-đê, cai trị miền Giu-đê, nên ông sợ không dám về đó. Rồi sau khi được báo mộng, ông lui về miền Ga-li-lê,²³ và đến ở tại một thành kia gọi là Na-da-rét, để ứng nghiệm lời đã phán qua miệng các ngôn sứ rằng: Người sẽ được gọi là người Na-da-rét.

II. CÔNG BỐ NƯỚC TRỜI

1. PHẦN KÝ THUẬT

Chương 3

Ông Gio-an Tẩy Giả rao giảng (Mc 1:1-8; Lc 3:1-18; Gi 1:19-28)

3. ¹ Hồi ấy, ông Gio-an Tẩy Giả đến rao giảng trong hoang địa miền Giu-đê rằng:² "Anh em hãy sám hối, vì Nước Trời đã đến gần."³ Ông chính là người đã được ngôn sứ I-sai-a nói tới: Có tiếng người hô trong hoang địa: Hãy dọn sẵn con đường cho Đức Chúa, sửa lối cho thẳng để Người đi.⁴ Ông Gio-an mặc áo lông lạc đà, thắt lưng bằng dây da, lấy châu chấu và mật ong rừng làm thức ăn.⁵ Bấy giờ, người ta từ Giê-ru-sa-lem và khắp miền Giu-đê, cùng khắp vùng ven sông Gio-đan, kéo đến với ông.⁶ Họ thú tội, và ông làm phép rửa cho họ trong sông Gio-đan.⁷ Thấy nhiều người thuộc phái Pha-ri-sêu và phái Xa-đốc đến chịu phép rửa, ông nói với họ rằng: "Nòi răn độc kia, ai đã chỉ cho các anh

cách trốn cơn thịnh nộ của Thiên Chúa sắp giáng xuống vậy?⁸ Các anh hãy sinh hoa quả để chứng tỏ lòng sám hối.⁹ Đừng tưởng có thể bảo mình rằng: "Chúng ta đã có tổ phụ Áp-ra-ham." Vì, tôi nói cho các anh hay, Thiên Chúa có thể làm cho những hòn đá này trở nên con cháu ông Áp-ra-ham.¹⁰ Cái rìu đã đặt sát gốc cây: bất cứ cây nào không sinh quả tốt đều bị chặt đi và quăng vào lửa.¹¹ Tôi, tôi làm phép rửa cho các anh trong nước để giục lòng các anh sám hối. Còn Đấng đến sau tôi thì quyền thế hơn tôi, tôi không đáng xách dép cho Người. Người sẽ làm phép rửa cho các anh trong Thánh Thần và lửa.¹² Tay Người cầm nia, Người sẽ rê sạch lúa trong sân: thóc mẩy thì thu vào kho lẫm, còn thóc lép thì bỏ vào lửa không hề tắt mà đốt đi."

Đức Giê-su chịu phép rửa (Mc 1:9-11; Lc 3:21 -22)

¹³ Bấy giờ, Đức Giê-su từ miền Ga-li-lê đến sông Gio-đan, gặp ông Gio-an để xin ông làm phép rửa cho mình.¹⁴ Nhưng ông một mực can Người và nói: "Chính tôi mới cần được Ngài làm phép rửa, thế mà Ngài lại đến với tôi!"¹⁵ Nhưng Đức Giê-su trả lời: "Bây giờ cứ thế đã. Vì chúng ta nên làm như vậy để giữ trọn đức công chính." Bấy giờ ông Gio-an mới chiều theo ý Người.

¹⁶ Khi Đức Giê-su chịu phép rửa xong, vừa ở dưới nước lên, thì các tầng trời mở ra. Người thấy Thần Khí Thiên Chúa đáp xuống như chim bồ câu và ngự trên Người.¹⁷ Và có tiếng từ trời phán: "Đây là Con yêu dấu của Ta, Ta hài lòng về Người."

Chương 4

Đức Giê-su chịu cám dỗ (Mc 1:12-13; Lc 4:1-13)

4. ¹ Bấy giờ Đức Giê-su được Thần Khí dẫn vào hoang địa, để chịu quỷ cám dỗ. ² Người ăn chay ròng rã bốn mươi đêm ngày, và sau đó, Người thấy đói.³ Bấy giờ tên cám dỗ đến gần Người và nói: "Nếu ông là Con Thiên Chúa, thì truyền cho những hòn đá này hoá bánh đi!"⁴ Nhưng Người đáp: "Đã có lời chép rằng: Người ta sống không chỉ nhờ cơm bánh, nhưng còn nhờ mọi lời miệng Thiên Chúa phán ra."⁵ Sau đó, quỷ đem Người đến thành thánh, và đặt Người trên nóc đền thờ,⁶ rồi nói với Người: "Nếu ông là Con Thiên Chúa, thì gieo mình xuống đi! Vì đã có lời chép rằng: Thiên Chúa sẽ truyền cho thiên sứ lo cho bạn, và thiên sứ sẽ tay đỡ tay nâng, cho bạn khỏi vấp chân vào đá."

⁷ Đức Giê-su đáp: "Nhưng cũng đã có lời chép rằng: Người chớ thử thách Đức Chúa là Thiên Chúa của người."

⁸ Quỷ lại đem Người lên một ngọn núi rất cao, và chỉ cho Người thấy tất cả các nước thế gian, và vinh hoa lợi lộc của các nước ấy,⁹ và bảo rằng: "Tôi sẽ cho ông tất cả những thứ đó, nếu ông sấp mình bái lạy tôi."¹⁰ Đức Giê-su liền nói: "Xa-tan kia, xéo đi! Vì đã có lời chép rằng: Người phải bái lạy Đức Chúa là Thiên Chúa của người, và phải thờ phượng một mình Người mà thôi."

¹¹ Thế rồi quỷ bỏ Người mà đi, và có các sứ thần tiến đến hầu hạ Người.

Đức Giê-su lánh qua miền Ga-li-lê (Mc 1:14-15; Lc 4:14-15)

¹² Khi Đức Giê-su nghe tin ông Gio-an đã bị nộp, Người lánh qua miền Ga-li-lê.¹³ Rồi Người bỏ Na-da-rét, đến ở Ca-phác-na-um, một thành ven biển hồ Ga-li-lê, thuộc địa hạt Dơ-vu-lun và Náp-ta-li,¹⁴ để ứng nghiệm lời ngôn sứ I-sai-a nói:¹⁵ Này đất Dơ-vu-lun, và đất Náp-ta-li, hỡi con đường ven biển, và vùng tả ngạn sông Gio-đan, hỡi Ga-li-lê, miền đất của dân ngoại!¹⁶ Đoàn dân đang ngồi trong cảnh tối tăm đã thấy một ánh sáng huy hoàng, những kẻ đang ngồi trong vùng bóng tối của tử thần nay được ánh sáng bừng lên chiếu rọi.

¹⁷ Từ lúc đó, Đức Giê-su bắt đầu rao giảng và nói rằng: "Anh em hãy sám hối, vì Nước Trời đã đến gần."

Đức Giê-su kêu gọi bốn môn đệ đầu tiên (Mc 1:16 -20; Lc 5:1-11)

¹⁸ Người đang đi dọc theo biển hồ Ga-li-lê, thì thấy hai anh em kia, là ông Si-môn, cũng gọi là Phê-rô, và người anh là ông An-rê, đang quăng chài xuống biển, vì các ông làm nghề đánh cá.¹⁹ Người bảo các ông: "Các anh hãy theo tôi, tôi sẽ làm cho các anh thành những kẻ lưới người như lưới cá."²⁰ Lập tức hai ông bỏ chài lưới mà đi theo Người.

²¹ Đi một quãng nữa, Người thấy hai anh em khác con ông Dê-bê-đê, là ông Gia-cô-bê và người em là ông Gio-an. Hai ông này đang cùng với cha là ông Dê-bê-đê vá lưới ở trong thuyền. Người gọi các ông.²² Lập tức, các ông bỏ thuyền, bỏ cha lại mà theo Người.

Đức Giê-su giảng dạy và chữa bệnh (Lc 6:17-19)

²³ Thế rồi Đức Giê-su đi khắp miền Ga-li-lê, giảng dạy trong các hội đường, rao giảng Tin Mừng Nước Trời, và chữa hết mọi kẻ bệnh hoạn tật nguyền trong dân.²⁴ Danh tiếng Người đồn ra khắp xứ Xy-ri. Thiên hạ đem đến cho Người mọi kẻ ốm đau, mắc đủ thứ bệnh hoạn tật

nguyên: những kẻ bị quỷ ám, kinh phong, bại liệt; và Người đã chữa họ.²⁵ Từ miền Ga-li-lê, vùng Thập Tỉnh, thành Giê-ru-sa-lem, miền Giu-đê và vùng bên kia sông Gio-đan, dân chúng lũ lượt kéo đến đi theo Người.

2. BÀI GIẢNG TRÊN NÚI

Chương 5

Tám mối Phúc (Lc 6:20-23)

5. ¹ Thấy đám đông, Đức Giê-su lên núi. Người ngồi xuống, các môn đệ đến gần bên.² Người mở miệng dạy họ rằng:

³ “Phúc thay ai có tâm hồn nghèo khó,
vì Nước Trời là của họ.

⁴ Phúc thay ai hiền lành,
vì họ sẽ được Đất Hứa làm gia nghiệp.

⁵ Phúc thay ai sầu khổ,
vì họ sẽ được Thiên Chúa ủi an.

⁶ Phúc thay ai khát khao nên người công chính,
vì họ sẽ được Thiên Chúa cho thỏa lòng.

⁷ Phúc thay ai xót thương người,
vì họ sẽ được Thiên Chúa xót thương.

⁸ Phúc thay ai có tâm hồn trong sạch,
vì họ sẽ được nhìn thấy Thiên Chúa.

⁹ Phúc thay ai xây dựng hoà bình,
vì họ sẽ được gọi là con Thiên Chúa.

¹⁰ Phúc thay ai bị bách hại vì sống công chính,
vì Nước Trời là của họ.

¹¹ Phúc thay anh em khi vì Thầy mà bị người ta sỉ vả, bách hại
và vu khống đủ điều xấu xa.

¹² Anh em hãy vui mừng hơn hở,
vì phần thưởng dành cho anh em ở trên trời thật lớn lao.

Quả vậy, các ngôn sứ là những người đi trước anh em cũng bị người ta bách hại như thế.

Muối cho đời và ánh sáng cho trần gian (Mc 9:50; Lc 14:34-35)

¹³ “Chính anh em là muối cho đời. Nhưng muối mà nhạt đi, thì lấy gì muối nó cho mặn lại? Nó đã thành vô dụng, thì chỉ còn việc quăng ra ngoài cho người ta chà đạp thôi.

¹⁴ “Chính anh em là ánh sáng cho trần gian. Một thành xây trên núi không tài nào che giấu được.¹⁵ Cũng chẳng có ai thắp đèn rồi lại để dưới cái thùng, nhưng đặt trên đế, và đèn soi chiếu cho mọi người trong nhà.¹⁶ Cũng vậy, ánh sáng của anh em phải chiếu giải trước mặt thiên hạ, để họ thấy những công việc tốt đẹp anh em làm, mà tôn vinh Cha của anh em, Đấng ngự trên trời.

Đức Giê-su kiện toàn Luật Mô-sê

¹⁷ “Anh em đừng tưởng Thầy đến để bãi bỏ Luật Mô-sê hoặc lời các ngôn sứ. Thầy đến không phải là để bãi bỏ, nhưng là để kiện toàn.¹⁸ Vì, Thầy bảo thật anh em, trước khi trời đất qua đi, thì một chấm một phết trong Lễ Luật cũng sẽ không qua đi, cho đến khi mọi sự được hoàn thành.¹⁹ Vậy ai bãi bỏ dù chỉ là một trong những điều răn nhỏ nhất ấy, và dạy người ta làm như thế, thì sẽ bị gọi là kẻ nhỏ nhất trong Nước Trời. Còn ai tuân hành và dạy làm như thế, thì sẽ được gọi là lớn trong Nước Trời.

Đức công chính của người môn đệ

²⁰ “Vậy, Thầy bảo cho anh em biết, nếu anh em không ăn ở công chính hơn các kinh sư và người Pha-ri-sêu, thì sẽ chẳng được vào Nước Trời.

Đừng giận ghét (Lc 12:57-59)

²¹ “Anh em đã nghe Luật dạy người xưa rằng: Chớ giết người; ai giết người, thì đáng bị đưa ra toà.²² Còn Thầy, Thầy bảo cho anh em biết: Ai giận anh em mình, thì đáng bị đưa ra toà. Ai mắng anh em mình là đồ ngốc, thì đáng bị đưa ra trước Thượng Hội Đồng. Còn ai chửi anh em mình là quân phản đạo, thì đáng bị lửa hoả ngục thiêu đốt.²³ Vậy, nếu khi anh sắp dâng lễ vật trước bàn thờ, mà sự nhớ có người anh em đang có chuyện bất bình với anh,²⁴ thì hãy để của lễ lại đó trước bàn thờ, đi làm hoà với người anh em ấy đã, rồi trở lại dâng lễ vật của mình.²⁵ Anh hãy mau mau dàn xếp với đối phương, khi còn đang trên đường đi với người ấy tới cửa công, kéo người ấy nộp anh cho quan toà, quan toà lại giao anh cho thuộc hạ, và anh sẽ bị tống ngục.²⁶ Thầy bảo thật cho anh biết: anh sẽ không ra khỏi đó, trước khi trả hết đồng xu cuối cùng.

Chớ ngoại tình

²⁷ “Anh em đã nghe Luật dạy rằng: Chớ ngoại tình.²⁸ Còn Thầy, Thầy bảo cho anh em biết: ai nhìn người phụ nữ mà thèm muốn, thì trong lòng đã ngoại tình với người ấy rồi.²⁹ Nếu mắt phải của anh làm có cho

anh sa ngã, thì hãy móc mà ném đi; vì thà mất một phần thân thể, còn hơn là toàn thân bị ném vào hoả ngục.³⁰ Nếu tay phải của anh làm cố cho anh sa ngã, thì hãy chặt mà ném đi; vì thà mất một phần thân thể, còn hơn là toàn thân phải sa hoả ngục.

Đừng ly dị (Mt 19:9; Mc 10:11-12; Lc 16:18)

³¹ “Luật còn dạy rằng: Ai rẫy vợ, thì phải cho vợ chứng thư ly dị.³² Còn Thầy, Thầy bảo cho anh em biết: ngoại trừ trường hợp hôn nhân bất hợp pháp, ai rẫy vợ là đẩy vợ đến chỗ ngoại tình; và ai cưới người đàn bà bị rẫy, thì cũng phạm tội ngoại tình.

Đừng thề thốt

³³ “Anh em còn nghe Luật dạy người xưa rằng: Chớ bội thề, nhưng hãy trọn lời thề với Đức Chúa.³⁴ Còn Thầy, Thầy bảo cho anh em biết: đừng thề chi cả. Đừng chỉ trời mà thề, vì trời là ngai Thiên Chúa.³⁵ Đừng chỉ đất mà thề, vì đất là bệ dưới chân Người. Đừng chỉ Giê-ru-sa-lem mà thề, vì đó là thành của Đức Vua cao cả.³⁶ Đừng chỉ lên đầu mà thề, vì anh không thể làm cho một sợi tóc hoá trắng hay đen được.³⁷ Nhưng hễ “có” thì phải nói “có”, “không” thì phải nói “không”. Thêm thắt điều gì là do ác quỷ.

Chớ trả thù (Lc 62:9-30)

³⁸ “Anh em đã nghe Luật dạy rằng: Mắt đền mắt, răng đền răng.³⁹ Còn Thầy, Thầy bảo anh em: đừng chống cự người ác, trái lại, nếu bị ai vả má bên phải, thì hãy giơ cả má bên trái ra nữa.⁴⁰ Nếu ai muốn kiện anh để lấy áo trong của anh, thì hãy để cho nó lấy cả áo ngoài.⁴¹ Nếu có người bắt anh đi một dặm, thì hãy đi với người ấy hai dặm.⁴² Ai xin, thì hãy cho; ai muốn vay mượn, thì đừng ngoảnh mặt đi.

Phải yêu kẻ thù (Lc 6:27-28,32-36)

⁴³ “Anh em đã nghe Luật dạy rằng: Hãy yêu đồng loại và hãy ghét kẻ thù.⁴⁴ Còn Thầy, Thầy bảo anh em: hãy yêu kẻ thù và cầu nguyện cho những kẻ ngược đãi anh em.⁴⁵ Như vậy, anh em mới được trở nên con cái của Cha anh em, Đấng ngự trên trời, vì Người cho mặt trời của Người mọc lên soi sáng kẻ xấu cũng như người tốt, và cho mưa xuống trên người công chính cũng như kẻ bất chính.⁴⁶ Vì nếu anh em yêu thương kẻ yêu thương mình, thì anh em nào có công chi? Ngay cả những người thu thuế cũng chẳng làm như thế sao?⁴⁷ Nếu anh em chỉ chào hỏi anh em mình thôi, thì anh em có làm gì lạ thường đâu? Ngay

cả người ngoại cũng chẳng làm như thế sao?⁴⁸ Vậy anh em hãy nên hoàn thiện, như Cha anh em trên trời là Đấng hoàn thiện.

Chương 6

Bố thí cách kín đáo

6. ¹ “Khi làm việc lành phúc đức, anh em phải coi chừng, chớ có phô trương cho thiên hạ thấy. Bằng không, anh em sẽ chẳng được Cha của anh em, Đấng ngự trên trời, ban thưởng.² Vậy khi bố thí, đừng có khua chiêng đánh trống, như bọn đạo đức giả thường biểu diễn trong hội đường và ngoài phố xá, cốt để người ta khen. Thầy bảo thật anh em, chúng đã được phần thưởng rồi.³ Còn anh, khi bố thí, đừng cho tay trái biết việc tay phải làm,⁴ để việc anh bố thí được kín đáo. Và Cha của anh, Đấng thấu suốt những gì kín đáo, sẽ trả lại cho anh.

Cầu nguyện nơi kín đáo

⁵ “Và khi cầu nguyện, anh em đừng làm như bọn đạo đức giả: chúng thích đứng cầu nguyện trong các hội đường, hoặc ngoài các ngã ba ngã tư, cho người ta thấy. Thầy bảo thật anh em: chúng đã được phần thưởng rồi.⁶ Còn anh, khi cầu nguyện, hãy vào phòng, đóng cửa lại, và cầu nguyện cùng Cha của anh, Đấng hiện diện nơi kín đáo. Và Cha của anh, Đấng thấu suốt những gì kín đáo, sẽ trả lại cho anh.

Kinh “Lạy Cha” (Lc 11:2-4)

⁷ “Khi cầu nguyện, anh em đừng làm nhai như dân ngoại; họ nghĩ rằng: cứ nói nhiều là được nhận lời.⁸ Đừng bắt chước họ, vì Cha anh em đã biết rõ anh em cần gì, trước khi anh em cầu xin.

⁹ “Vậy, anh em hãy cầu nguyện như thế này:

“Lạy Cha chúng con là Đấng ngự trên trời,
xin làm cho danh thánh Cha vinh hiển,

¹⁰ triều đại Cha mau đến,

ý Cha thể hiện dưới đất cũng như trên trời.

¹¹ Xin Cha cho chúng con hôm nay lương thực hằng ngày;

¹² xin tha tội cho chúng con

như chúng con cũng tha

cho những người có lỗi với chúng con;

¹³ xin đừng để chúng con sa chước cám dỗ,

nhưng cứu chúng con cho khỏi sự dữ.

¹⁴ “Thật vậy, nếu anh em tha lỗi cho người ta, thì Cha anh em trên trời cũng sẽ tha thứ cho anh em.¹⁵ Nhưng nếu anh em không tha thứ cho người ta, thì Cha anh em cũng sẽ không tha lỗi cho anh em.

Ăn chay cách kín đáo

¹⁶ “Còn khi ăn chay, anh em chớ làm bộ rầu rĩ như bọn đạo đức giả: chúng làm cho ra vẻ thiếu não, để thiên hạ thấy là chúng ăn chay. Thầy bảo thật anh em, chúng đã được phần thưởng rồi.¹⁷ Còn anh, khi ăn chay, nên rửa mặt cho sạch, chải đầu cho thơm,¹⁸ để không ai thấy là anh ăn chay ngoại trừ Cha của anh, Đấng hiện diện nơi kín đáo. Và Cha của anh, Đấng thấu suốt những gì kín đáo, sẽ trả lại cho anh.

Của cải trên trời (Lc 12:33-34)

¹⁹ “Anh em đừng tích trữ cho mình những kho tàng dưới đất, nơi mỗi mọt làm hư nát, và kẻ trộm khoét vách lấy đi.²⁰ Nhưng hãy tích trữ cho mình những kho tàng trên trời, nơi mỗi mọt không làm hư nát, và kẻ trộm không khoét vách lấy đi.²¹ Vì kho tàng của anh ở đâu, thì lòng anh ở đó.

Đèn của thân thể (Lc 11:34-36)

²² “Đèn của thân thể là con mắt. Vậy nếu mắt anh sáng, thì toàn thân anh sẽ sáng.²³ Còn nếu mắt anh xấu, thì toàn thân anh sẽ tối. Vậy nếu ánh sáng nơi anh lại thành bóng tối, thì tối biết chừng nào!

Không thể vừa làm tôi Thiên Chúa vừa làm tôi Tiền Của (Lc 16,13)

²⁴ “Không ai có thể làm tôi hai chủ, vì hoặc sẽ ghét chủ này mà yêu chủ kia, hoặc sẽ gắn bó với chủ này mà khinh dể chủ nọ. Anh em không thể vừa làm tôi Thiên Chúa vừa làm tôi Tiền Của được.

Tin tưởng vào Chúa quan phòng (Lc 12:22-31)

²⁵ “Vì vậy Thầy bảo cho anh em biết: đừng lo cho mạng sống: lấy gì mà ăn; cũng đừng lo cho thân thể: lấy gì mà mặc. Mạng sống chẳng trọng hơn của ăn, và thân thể chẳng trọng hơn áo mặc sao?²⁶ Hãy xem chim trời: chúng không gieo, không gặt, không thu tích vào kho; thế mà Cha anh em trên trời vẫn nuôi chúng. Anh em lại chẳng quý giá hơn chúng sao?²⁷ Hỡi có ai trong anh em, nhờ lo lắng, mà kéo dài đời mình thêm được dù chỉ một gang tay?²⁸ Còn về áo mặc cũng thế, lo lắng làm gì? Hãy ngắm xem hoa huệ ngoài đồng mọc lên thế nào mà

rút ra bài học: chúng không làm lụng, không kéo sợi;²⁹ thế mà, Thầy bảo cho anh em biết: ngay cả vua Sa-lô-môn, dù vinh hoa tột bậc, cũng không mặc đẹp bằng một bông hoa ấy.³⁰ Vậy nếu hoa cỏ ngoài đồng, nay còn, mai đã quăng vào lò, mà Thiên Chúa còn mặc đẹp cho như thế, thì huống hồ là anh em, ôi những kẻ kém tin!³¹ Vì thế, anh em đừng lo lắng tự hỏi: ta sẽ ăn gì, uống gì, hay mặc gì đây?³² Tất cả những thứ đó, dân ngoại vẫn tìm kiếm. Cha anh em trên trời thừa biết anh em cần tất cả những thứ đó.³³ Trước hết hãy tìm kiếm Nước Thiên Chúa và đức công chính của Người, còn tất cả những thứ kia, Người sẽ thêm cho.³⁴ Vậy, anh em đừng lo lắng về ngày mai: ngày mai, cứ để ngày mai lo. Ngày nào có cái khổ của ngày ấy.

Chương 7

Đừng xét đoán (Lc 6:37-38,41-42)

7. ¹ “Anh em đừng xét đoán, để khỏi bị Thiên Chúa xét đoán,² vì anh em xét đoán thế nào, thì anh em cũng sẽ bị Thiên Chúa xét đoán như vậy; và anh em đong đấu nào, thì Thiên Chúa cũng sẽ đong đấu ấy cho anh em.³ Sao anh thấy cái rác trong con mắt của người anh em, mà cái xà trong con mắt của mình thì lại không để ý tới?⁴ Sao anh lại nói với người anh em: “Hãy để tôi lấy cái rác ra khỏi mắt bạn”, trong khi có cả một cái xà trong con mắt anh?⁵ Hỡi kẻ đạo đức giả! Lấy cái xà ra khỏi mắt anh trước đã, rồi anh sẽ thấy rõ, để lấy cái rác ra khỏi mắt người anh em.

Đừng quăng của thánh cho chó

⁶ “Của thánh, đừng quăng cho chó; ngọc trai, chớ liệng cho heo, kẻo chúng giày đạp dưới chân, rồi còn quay lại cắn xé anh em.

Cứ xin thì sẽ được (Lc 11:9-13)

⁷ “Anh em cứ xin thì sẽ được, cứ tìm thì sẽ thấy, cứ gõ cửa thì sẽ mở ra cho.⁸ Vì hễ ai xin thì nhận được, ai tìm thì sẽ thấy, ai gõ cửa thì sẽ mở ra cho.⁹ Có người nào trong anh em, khi con mình xin cái bánh, mà lại cho nó hòn đá?¹⁰ Hoặc nó xin con cá, mà lại cho nó con rắn?¹¹ Vậy nếu anh em vốn là những kẻ xấu mà còn biết cho con cái mình những của tốt lành, phượng chi Cha anh em, Đấng ngự trên trời, lại không ban những của tốt lành cho những kẻ kêu xin Người sao?

Khuôn vàng thước ngọc (Lc 6:31)

¹² “Vậy tất cả những gì anh em muốn người ta làm cho mình, thì chính anh em cũng hãy làm cho người ta, vì Luật Mô-sê và lời các ngôn sứ là thế đó.

Hai con đường (Lc 13: 24)

¹³ “Hãy qua cửa hẹp mà vào, vì cửa rộng và đường thênh thang thì đưa đến diệt vong, mà nhiều người lại đi qua đó.¹⁴ Còn cửa hẹp và đường chật thì đưa đến sự sống, nhưng ít người tìm được lối ấy.

Cây nào trái ấy (Lc 6:43-44)

¹⁵ “Anh em hãy coi chừng các ngôn sứ giả, họ đội lốt chiên mà đến với anh em; nhưng bên trong, họ là sói dữ tham mồi.¹⁶ Cứ xem họ sinh hoa quả nào, thì biết họ là ai. Ở bụi gai, làm gì có nho mà hái? Trên cây găng, làm gì có vả mà bẻ?¹⁷ Nên hễ cây tốt thì sinh quả tốt, cây xấu thì sinh quả xấu.¹⁸ Cây tốt không thể sinh quả xấu, cũng như cây xấu không thể sinh quả tốt.¹⁹ Cây nào không sinh quả tốt, thì bị chặt đi và quăng vào lửa.²⁰ Vậy, cứ xem họ sinh hoa quả nào, thì biết họ là ai.

Môn đệ chân chính (Lc 6:47-49; 13:25-27)

²¹ “Không phải bất cứ ai thưa với Thầy: “Lạy Chúa! lạy Chúa! ” là được vào Nước Trời cả đâu! Nhưng chỉ ai thi hành ý muốn của Cha Thầy là Đấng ngự trên trời, mới được vào mà thôi.²² Trong ngày ấy, nhiều người sẽ thưa với Thầy rằng: “Lạy Chúa, lạy Chúa, nào chúng tôi đã chẳng từng nhân danh Chúa mà nói tiên tri, nhân danh Chúa mà trừ quỷ, nhân danh Chúa mà làm nhiều phép lạ đó sao? ”²³ Và bấy giờ Thầy sẽ tuyên bố với họ: Ta không hề biết các ngươi; xéo đi cho khuất mắt Ta, hỡi bọn làm điều gian ác!

²⁴ “Vậy ai nghe những lời Thầy nói đây mà đem ra thực hành, thì ví được như người khôn xây nhà trên đá.²⁵ Dù mưa sa, nước cuốn, hay bão táp ập vào, nhà ấy cũng không sụp đổ, vì đã xây trên nền đá.²⁶ Còn ai nghe những lời Thầy nói đây, mà chẳng đem ra thực hành, thì ví được như người ngu dại xây nhà trên cát.²⁷ Gặp mưa sa, nước cuốn hay bão táp ập vào, nhà ấy sẽ sụp đổ, sụp đổ tan tành”.

Cách giảng dạy của Đức Giê-su

²⁸ Khi Đức Giê-su giảng dạy những điều ấy xong, dân chúng sửng sốt về lời giảng dạy của Người,²⁹ vì Người giảng dạy như một Đấng có thẩm quyền, chứ không như các kinh sư của họ.

III. RAO GIẢNG NƯỚC TRỜI

1. PHẦN KÝ THUẬT

Chương 8

Đức Giê-su chữa người bị phong hủi (Mc 1:40 -45; Lc 5:12 -14)

8. ¹ Khi Đức Giê-su ở trên núi xuống, đám đông lũ lượt đi theo Người.² Bỗng có một người phong hủi tiến lại, bái lạy Người và nói: "Thưa Ngài, nếu Ngài muốn, Ngài có thể làm cho tôi được sạch."³ Người giơ tay đụng vào anh và bảo: "Tôi muốn, anh sạch đi." Lập tức, anh được sạch bệnh phong hủi.⁴ Rồi Đức Giê-su bảo anh: "Coi chừng, đừng nói với ai cả, nhưng hãy đi trình diện tư tế và dâng của lễ, như ông Mô-sê đã truyền, để làm chứng cho người ta biết."

Đức Giê-su chữa đầy tớ của một đại đội trưởng (Lc 7:1-10)

⁵ Khi Đức Giê-su vào thành Ca-phác-na-um, có một viên đại đội trưởng đến gặp Người và nài xin:⁶ "Thưa Ngài, tên đầy tớ của tôi bị tê bại nằm liệt ở nhà, đau đớn lắm."⁷ Người nói: "Chính tôi sẽ đến chữa nó." Viên đại đội trưởng đáp:⁸ "Thưa Ngài, tôi chẳng đáng Ngài vào nhà tôi, nhưng xin Ngài chỉ nói một lời là đầy tớ tôi được khỏi bệnh."⁹ Vì tôi đây, tuy dưới quyền kẻ khác, tôi cũng có lính tráng dưới quyền tôi. Tôi bảo người này: "Đi!", là nó đi, bảo người kia: "Đến!", là nó đến, và bảo người nô lệ của tôi: "Làm cái này!", là nó làm."¹⁰ Nghe vậy, Đức Giê-su ngạc nhiên và nói với những kẻ theo Người rằng: "Tôi bảo thật các ông: tôi không thấy một người Ít-ra-en nào có lòng tin như thế."¹¹ Tôi nói cho các ông hay: Từ phương đông phương tây, nhiều người sẽ đến dự tiệc cùng các tổ phụ Áp-ra-ham, I-xa-ác và Gia-cóp trong Nước Trời.¹² Nhưng con cái Nước Trời thì sẽ bị quăng ra chỗ tối tăm bên ngoài, ở đó người ta sẽ phải khóc lóc nghiến răng."¹³ Rồi Đức Giê-su nói với viên đại đội trưởng rằng: "Ông cứ về đi! Ông tin thế nào thì được như vậy!" Và ngay giờ đó, người đầy tớ được khỏi bệnh.

Đức Giê-su chữa bà mẹ vợ ông Phê-rô (Mc 1:29 -31; Lc 4:38 -39)

¹⁴ Đức Giê-su đến nhà ông Phê-rô, thấy bà mẹ vợ ông đang nằm liệt và lên cơn sốt.¹⁵ Người đưng vào tay bà, cơn sốt dứt ngay và bà chỗi dậy phục vụ Người.

Đức Giê-su chữa lành mọi kẻ ốm đau (Mc 1:32 -34; Lc 4:40 -41)

¹⁶ Chiều đến, người ta đem nhiều kẻ bị quỷ ám tới gặp Đức Giê-su. Người nói một lời là trừ được các thần dữ và Người chữa lành mọi kẻ ốm đau,¹⁷ để ứng nghiệm lời ngôn sứ I-sai-a: Người đã mang lấy các tật nguyền của ta và gánh lấy các bệnh hoạn của ta.

Người môn đệ phải bỏ mọi sự (Lc 9:57 -62)

¹⁸ Thấy xung quanh có đám đông, Đức Giê-su ra lệnh sang bờ bên kia.¹⁹ Một kinh sư tiến đến thưa Người rằng: "Thưa Thầy, Thầy đi đâu, tôi cũng xin đi theo."²⁰ Đức Giê-su trả lời: "Con chồn có hang, chim trời có tổ, nhưng Con Người không có chỗ tựa đầu."

²¹ Một môn đệ khác thưa với Người: "Thưa Ngài, xin cho phép con về chôn cất cha con trước đã."²² Đức Giê-su bảo: "Anh hãy đi theo tôi, cứ để kẻ chết chôn kẻ chết của họ."

Đức Giê-su dẹp yên biển động (Mc 4:35 -41; Lc 8:22 -25)

²³ Đức Giê-su xuống thuyền, các môn đệ đi theo Người.²⁴ Bỗng nhiên biển động mạnh khiến sóng ập vào thuyền, nhưng Người vẫn ngủ.²⁵ Các ông lại gần đánh thức Người và nói: "Thưa Ngài, xin cứu chúng con, chúng con chết mất!"²⁶ Đức Giê-su nói: "Sao nhát thế, hỡi những người kém lòng tin!" Rồi Người chỗi dậy, ngắm đe gió và biển: biển liền lặng như tờ.

²⁷ Người ta ngạc nhiên và nói: "Ông này là người thế nào mà cả đến gió và biển cũng tuân lệnh?"

Hai người bị quỷ ám (Mc 5:1-20; Lc 8:26 -39)

²⁸ Khi Đức Giê-su sang bờ bên kia, và đến miền Ga-đa-ra, thì có hai người bị quỷ ám từ trong đám mồ mả ra đón Người; chúng rất dữ tợn, đến nỗi không ai dám qua lại lối ấy.²⁹ Chúng la lên rằng: "Hỡi Con Thiên Chúa, chuyện chúng tôi can gì đến ông? Chưa tới lúc mà ông đã đến đây làm khổ chúng tôi sao?"³⁰ Khi ấy, ở đằng xa, có một bầy heo rất đông đang ăn.³¹ Bọn quỷ nài xin Người rằng: "Nếu ông đuổi chúng tôi, thì xin sai chúng tôi nhập vào bầy heo kia."³² Người bảo: "Đi đi!"

Chúng liền ra khỏi hai người đó và nhập vào bầy heo. Thế là tất cả bầy heo từ trên sườn núi lao xuống biển và chết đuối hết.³³ Các người chăn heo chạy trốn vào thành, kể lại mọi sự, và những gì đã xảy ra cho những người bị quỷ ám.³⁴ Bấy giờ, cả thành ra đón Đức Giê-su, và khi gặp Người, họ xin Người rời khỏi vùng đất của họ.

Chương 9

Đức Giê-su chữa người bại liệt (Mc 2:1-12; Lc 5:17 -26)

9. ¹ Đức Giê-su xuống thuyền, băng qua hồ, trở về thành của mình.² Người ta liền khiêng đến cho Người một kẻ bại liệt nằm trên giường. Thấy họ có lòng tin như vậy, Đức Giê-su bảo người bại liệt: "Này con, cứ yên tâm, con đã được tha tội rồi!"³ Có mấy kinh sư nghĩ bụng rằng: "Ông này nói phạm thượng."⁴ Nhưng Đức Giê-su biết ý nghĩ của họ, liền nói: "Sao các ông lại nghĩ xấu trong bụng như vậy?"⁵ Trong hai điều: một là bảo: "Con đã được tha tội rồi", hai là bảo: "Đứng dậy mà đi", điều nào dễ hơn?⁶ Vậy, để các ông biết: ở dưới đất này, Con Người có quyền tha tội – bấy giờ Đức Giê-su bảo người bại liệt: "Đứng dậy, vác giường đi về nhà!"⁷ Người bại liệt đứng dậy, đi về nhà.⁸ Thấy vậy, dân chúng sợ hãi và tôn vinh Thiên Chúa đã ban cho loài người được quyền năng như thế.

Đức Giê-su kêu gọi ông Mát-thêu (Mc 2:13 -14; Lc 5:27 - 28)

⁹ Bỏ nơi ấy, Đức Giê-su đi ngang qua trạm thu thuế, thì thấy một người tên là Mát-thêu đang ngồi tại trạm. Người bảo ông: "Anh hãy theo tôi!" Ông đứng dậy đi theo Người.

Đức Giê-su dùng bữa với những người tội lỗi (Mc 2:15 - 17; Lc 5:29 -32)

¹⁰ Khi Đức Giê-su đang dùng bữa tại nhà ông ấy, có nhiều người thu thuế và tội lỗi kéo đến, cùng ăn với Người và các môn đệ.¹¹ Thấy vậy, những người Pha-ri-sêu nói với các môn đệ Người rằng: "Sao Thầy các anh lại ăn uống với bọn thu thuế, và quân tội lỗi như vậy?"¹² Nghe thấy thế, Đức Giê-su nói: "Người khoẻ mạnh không cần thầy thuốc, người đau ốm mới cần.¹³ Hãy về học cho biết ý nghĩa của câu này: "Ta muốn lòng nhân chứ đâu cần lễ tế. Vì tôi không đến để kêu gọi người công chính, mà để kêu gọi người tội lỗi."

Tranh luận về việc ăn chay (Mc 2:18 -22; Lc 5:33 -39)

¹⁴ Bấy giờ, các môn đệ ông Gio-an tiến lại hỏi Đức Giê-su rằng: "Tại sao chúng tôi và các người Pha-ri-sêu ăn chay, mà môn đệ ông lại không ăn chay?" ¹⁵ Đức Giê-su trả lời: "Chẳng lẽ khách dự tiệc cưới lại có thể than khóc, khi chàng rể còn ở với họ? Nhưng khi tới ngày chàng rể bị đem đi rồi, bấy giờ họ mới ăn chay.¹⁶ Chẳng ai lấy vải mới mà vá áo cũ, vì miếng vá mới sẽ co lại, khiến áo rách lại càng rách thêm.¹⁷ Người ta cũng không đổ rượu mới vào bầu da cũ, vì như vậy, bầu sẽ bị nứt: rượu chảy ra và bầu cũng hư. Nhưng rượu mới thì đổ vào bầu mới: thế là giữ được cả hai."

Đức Giê-su chữa người đàn bà bị băng huyết và cho con gái một vị thủ lãnh sống lại (Mc 5:21 -43; Lc 8:40 -56)

¹⁸ Người còn đang nói với họ như thế, thì bỗng một vị thủ lãnh đến gần bái lạy Người và nói: "Con gái tôi vừa mới chết. Nhưng xin Ngài đến đặt tay lên cháu, là nó sẽ sống."¹⁹ Đức Giê-su đứng dậy đi theo ông ấy, và các môn đệ cũng đi với Người.

²⁰ Bỗng một người đàn bà bị băng huyết đã mười hai năm tiến đến phía sau Người và sờ vào tua áo của Người,²¹ vì bà nghĩ bụng: "Tôi chỉ cần sờ được vào áo của Người thôi là sẽ được cứu!" ²² Đức Giê-su quay lại thấy bà thì nói: "Này con, cứ yên tâm, lòng tin của con đã cứu chữa con." Và ngay từ giờ ấy, bà được cứu chữa.

²³ Đức Giê-su đến nhà viên thủ lãnh; thấy phường kèn và đám đông xông xao, Người nói:²⁴ "Lui ra! Con bé có chết đâu, nó ngủ đấy! " Nhưng họ chế nhạo Người.²⁵ Khi đám đông bị đuổi ra rồi, thì Người đi vào, cầm lấy tay con bé, nó liền trỗi dậy.²⁶ Và tin ấy đồn ra khắp cả vùng.

Đức Giê-su chữa hai người mù

²⁷ Đang khi Đức Giê-su ra khỏi nơi đó, thì có hai người mù đi theo kêu lên rằng: "Lạy Con Vua Đa-vít, xin thương xót chúng tôi!" ²⁸ Khi Đức Giê-su về tới nhà, thì hai người mù ấy tiến lại gần. Người nói với họ: "Các anh có tin là tôi làm được điều ấy không?" Họ đáp: "Thưa Ngài, chúng tôi tin."²⁹ Bấy giờ Người sờ vào mắt họ và nói: "Các anh tin thế nào thì được như vậy."³⁰ Mắt họ liền mở ra. Người nghiêm giọng bảo họ: "Coi chừng, đừng cho ai biết!" ³¹ Nhưng vừa ra khỏi đó, họ đã nói về Người trong khắp cả vùng.

Đức Giê-su chữa người câm bị quỷ ám

³² Họ vừa đi ra thì người ta đem đến cho Đức Giê-su một người câm bị quỷ ám.³³ Khi quỷ bị trục xuất rồi, thì người câm nói được. Dân chúng kinh ngạc, nói rằng: "Ở Ít-ra-en, chưa hề thấy thế bao giờ!"³⁴ Nhưng người Pha-ri-sêu lại bảo: "Ông ấy dựa thế quỷ vương mà trừ quỷ."

Đức Giê-su thương dân chúng lâm than

³⁵ Đức Giê-su đi khắp các thành thị, làng mạc, giảng dạy trong các hội đường, rao giảng Tin Mừng Nước Trời và chữa hết các bệnh hoạn tật nguyền.

³⁶ Đức Giê-su thấy đám đông thì chạnh lòng thương, vì họ lâm than vất vưởng, như bầy chiên không người chăn dắt.³⁷ Bấy giờ, Người nói với môn đệ rằng: Lúa chín đầy đồng, mà thợ gặt lại ít.³⁸ Vậy anh em hãy xin chủ mùa gặt sai thợ ra gặt lúa về."

2. BÀI GIẢNG VỀ SỨ MỆNH TRUYỀN GIÁO

Chương 10

Đức Giê-su sai mười hai Tông Đồ đi giảng (Mc 3:13 -19; 6:7-13; Lc 6:12 -16; 9:1-6)

10. ¹ Rồi Đức Giê-su gọi mười hai môn đệ lại, để ban cho các ông quyền trên các thần ô uế, để các ông trừ chúng và chữa hết các bệnh hoạn tật nguyền.² Sau đây là tên của mười hai Tông Đồ: đứng đầu là ông Si-môn, cũng gọi là Phê-rô, rồi đến ông An-rê, anh của ông; sau đó là ông Gia-cô-bê con ông Dê-bê-đê và ông Gio-an, em của ông;³ ông Phi-líp-phê và ông Ba-tô-lô-mê-ô; ông Tô-ma và ông Mát-thêu người thu thuế; ông Gia-cô-bê con ông An-phê và ông Ta-đê-ô;⁴ ông Si-môn thuộc nhóm Quá Khích, và ông Giu-đa Ít-ca-ri-ốt, là chính kẻ nộp Người.⁵ Đức Giê-su sai mười hai ông ấy đi và chỉ thị rằng:

⁶ Tốt hơn là hãy đến với các con chiên lạc nhà Ít-ra-en.⁷ Dọc đường hãy rao giảng rằng: Nước Trời đã đến gần.⁸ Anh em hãy chữa lành người đau yếu, làm cho kẻ chết sống lại, cho người phong hủi được sạch bệnh, và khử trừ ma quỷ. Anh em đã được cho không, thì cũng phải cho không như vậy.⁹ Đừng kiếm vàng bạc hay tiền giắt lưng.¹⁰ Đi đường, đừng mang bao bì, đừng mặc hai áo, đừng đi dép hay cầm gậy. Vì thợ thì đáng được nuôi ăn.

¹¹ "Khi anh em vào bất cứ thành nào hay làng nào, thì hãy dò hỏi xem ở đó ai là người xứng đáng, và hãy ở lại đó cho đến lúc ra đi.¹² Vào

nhà nào, anh em hãy chào chúc bình an cho nhà ấy.¹³ Nếu nhà ấy xứng đáng, thì -bình an của anh em sẽ đến với họ; còn nếu nhà ấy không xứng đáng, thì bình an của anh em sẽ trở về với anh em.¹⁴ Nếu người ta không đón tiếp và nghe lời anh em, thì khi ra khỏi nhà hay thành ấy, anh em hãy giũ bụi chân lại.¹⁵ Thầy bảo thật anh em, trong Ngày phán xét, đất Xơ-đôm và Gô-mô-ra còn được xử khoan hồng hơn thành đó.¹⁶ Nay, Thầy sai anh em đi như chiên đi vào giữa bầy sói. Vậy anh em phải khôn như rắn và đơn sơ như bồ câu.

Đức Giê-su tiên báo những cuộc bách hại (Mc 13: 9-13; Lc 21: 12 -19).

¹⁷ “Hãy coi chừng người đời. Họ sẽ nộp anh em cho các hội đồng, và sẽ đánh đập anh em trong các hội đường của họ.¹⁸ Và anh em sẽ bị điệu ra trước mặt vua chúa quan quyền vì Thầy để làm chứng cho họ và các dân ngoại được biết.¹⁹ Khi người ta nộp anh em, thì anh em đừng lo phải nói làm sao hay phải nói gì, vì trong giờ đó, Thiên Chúa sẽ cho anh em biết phải nói gì:²⁰ thật vậy, không phải chính anh em nói, mà là Thần Khí của Cha anh em nói trong anh em.

²¹ “Anh sẽ nộp em, em sẽ nộp anh cho người ta giết; cha sẽ nộp con, con cái sẽ đứng lên chống lại cha mẹ và làm cho cha mẹ phải chết.²² Vì danh Thầy, anh em sẽ bị mọi người thù ghét. Nhưng kẻ nào bền chí đến cùng, kẻ ấy sẽ được cứu thoát.

²³ “Khi người ta bách hại anh em trong thành này, thì hãy trốn sang thành khác. Thầy bảo thật anh em: anh em chưa đi hết các thành của Ít-ra-en, thì Con Người đã đến.

²⁴ “Trò không hơn thầy, tớ không hơn chủ.²⁵ Trò được như thầy, tớ được như chủ, đã là khá lắm rồi. Chủ nhà mà người ta còn gọi là Bê-en-dê-bun, huống chi là người nhà.

Hãy nói giữa ban ngày, đừng có sợ (Lc 12: 2-9)

²⁶ “Vậy anh em đừng sợ người ta. Thật ra, không có gì che giấu mà sẽ không được tỏ lộ, không có gì bí mật, mà người ta sẽ không biết.²⁷ Điều Thầy nói với anh em lúc đêm hôm, thì hãy nói ra giữa ban ngày; và điều anh em nghe rỉ tai, thì hãy lên mái nhà rao giảng.

²⁸ “Anh em đừng sợ những kẻ giết thân xác mà không giết được linh hồn. Đúng hơn, anh em hãy sợ Đấng có thể tiêu diệt cả hồn lẫn xác trong hoả ngục.²⁹ Hai con chim sẻ chỉ bán được một hào phải không? Thế mà, không một con nào rơi xuống đất ngoài ý của Cha anh em.³⁰

Thì đối với anh em cũng vậy, ngay đến tóc trên đầu anh em, Người cũng đếm cả rồi.³¹ Vậy anh em đừng sợ, anh em còn quý giá hơn muôn vàn chim sẻ.

³² “Phàm ai tuyên bố nhận Thầy trước mặt thiên hạ, thì Thầy cũng sẽ tuyên bố nhận người ấy trước mặt Cha Thầy, Đấng ngự trên trời.³³ Còn ai chối Thầy trước mặt thiên hạ, thì Thầy cũng sẽ chối người ấy trước mặt Cha Thầy, Đấng ngự trên trời.

Đức Giê-su đến để gây chia rẽ (Lc 12: 51 -53)

³⁴ “Anh em đừng tưởng Thầy đến đem bình an cho trái đất; Thầy đến không phải để đem bình an, nhưng để đem gươm giáo.³⁵ Quả vậy, Thầy đến để gây chia rẽ giữa con trai với cha, giữa con gái với mẹ, giữa con dâu với mẹ chồng.³⁶ Kẻ thù của mình chính là người nhà.

Từ bỏ mình để theo Đức Giê-su (Lc 14: 26 -27)

³⁷ “Ai yêu cha yêu mẹ hơn Thầy, thì không xứng với Thầy. Ai yêu con trai con gái hơn Thầy, thì không xứng với Thầy.³⁸ Ai không vác thập giá mình mà theo Thầy, thì không xứng với Thầy.³⁹ Ai giữ lấy mạng sống mình, thì sẽ mất; còn ai liều mất mạng sống mình vì Thầy, thì sẽ tìm thấy được.

Ai đón tiếp anh em là đón tiếp Thầy (Mc 9,41)

⁴⁰ “Ai đón tiếp anh em là đón tiếp Thầy, và ai đón tiếp Thầy là đón tiếp Đấng đã sai Thầy.

⁴¹ “Ai đón tiếp một ngôn sứ, vì người ấy là ngôn sứ, thì sẽ được lãnh phần thưởng dành cho bậc ngôn sứ; ai đón tiếp một người công chính, vì người ấy là người công chính, thì sẽ được lãnh phần thưởng dành cho bậc công chính.

⁴² “Và ai cho một trong những kẻ bé nhỏ này uống, dù chỉ một chén nước lã thôi, vì kẻ ấy là môn đệ của Thầy, thì Thầy bảo thật anh em, người đó sẽ không mất phần thưởng đâu.”

IV. MẦU NHIỆM NƯỚC TRỜI

1. PHẦN KÝ THUẬT

Chương 11

Nhập đề

11. ¹ Ra chỉ thị cho mười hai môn đệ xong, Đức Giê-su rời chỗ đó, đi dạy dỗ và rao giảng trong các thành thị trong miền.

Câu hỏi của ông Gio-an Tẩy Giả và câu trả lời của Đức Giê-su (Lc 7,18-28)

² Ông Gio-an lúc ấy đang ngồi tù, nghe biết những việc Đức Ki-tô làm, liền sai môn đệ đến hỏi Người rằng:³ “Thưa Thầy, Thầy có thật là Đấng phải đến không, hay là chúng tôi còn phải đợi ai khác?”⁴ Đức Giê-su trả lời: “Các anh cứ về thuật lại cho ông Gio-an những điều mắt thấy tai nghe:⁵ Người mù xem thấy, kẻ què được đi, người cùi được sạch, kẻ điếc được nghe, người chết sống lại, kẻ nghèo được nghe Tin Mừng,⁶ và phúc thay người nào không vấp ngã vì tôi.”

⁷ Họ đi rồi, Đức Giê-su bắt đầu nói với đám đông về ông Gio-an rằng: “Anh em ra xem gì trong hoang địa? Một cây sậy phất phơ trước gió chẳng?⁸ Thế thì anh em ra xem gì? Một người mặc gấm vóc lụa là chẳng? Kìa những kẻ mặc gấm vóc lụa là thì ở trong cung điện nhà vua.⁹ Thế thì anh em ra xem gì? Một vị ngôn sứ chẳng? Đúng thế đó; mà tôi nói cho anh em biết, đây còn hơn cả ngôn sứ nữa.¹⁰ Chính ông là người Kinh Thánh đã nói tới khi chép rằng: Này Ta sai sứ giả của Ta đi trước mặt Con, người sẽ dọn đường cho Con đến.

¹¹ “Tôi nói thật với anh em: trong số phàm nhân đã lọt lòng mẹ, chưa từng có ai cao trọng hơn ông Gio-an Tẩy Giả. Tuy nhiên, kẻ nhỏ nhất trong Nước Trời còn cao trọng hơn ông.¹² Từ thời ông Gio-an Tẩy Giả cho đến bây giờ, Nước Trời phải đương đầu với sức mạnh, ai mạnh sức thì chiếm được.¹³ Cho đến ông Gio-an, tất cả các ngôn sứ cũng như Lễ Luật đều đã nói tiên tri.¹⁴ Và nếu anh em chịu tin lời tôi, thì ông Gio-an chính là Ê-li-a, người phải đến.¹⁵ Ai có tai thì nghe.

Đức Giê-su phán đoán về thế hệ của Người (Lc 7:31 -35)

¹⁶ “Tôi phải ví thế hệ này với ai? Họ giống như lũ trẻ ngồi ngoài chợ gọi lũ trẻ khác,¹⁷ và nói:

“Tội tôi thối sáo cho các anh,
mà các anh không nhảy múa;
tội tôi hát bài đưa đám,
mà các anh không dậm ngực khóc than.”

¹⁸ Thật vậy, ông Gio-an đến, không ăn không uống, thì thiên hạ bảo: “Ông ta bị quỷ ám.”¹⁹ Con Người đến, cũng ăn cũng uống như ai, thì

thiên hạ lại bảo: “Đây là tay ăn nhậu, bạn bè với quân thu thuế và phường tội lỗi.” Nhưng đức Khôn Ngoan được chứng minh bằng hành động.”

Khốn cho những thành đã chứng kiến các phép lạ mà không sám hối (Lc 10,13-15)

²⁰ Bấy giờ Người bắt đầu quả trách các thành đã chứng kiến phần lớn các phép lạ Người làm mà không sám hối:

²¹ “Khốn cho người, hỡi Kho-ra-din! Khốn cho người, hỡi Bết-xai-đa! Vì nếu các phép lạ đã làm nơi các người mà được làm tại Tia và Xi-đôn, thì họ đã mặc áo vải thô, rắc tro lên đầu tỏ lòng sám hối.²² Vì thế, Ta nói cho các người hay: đến ngày phán xét, thành Tia và thành Xi-đôn còn được xử khoan hồng hơn các người.²³ Còn người nữa, hỡi Ca-phác-na-um, người tưởng sẽ được nâng lên đến tận trời ư? Người sẽ phải nhào xuống tận âm phủ! Vì nếu các phép lạ đã làm nơi người mà được làm tại Xơ-đôm, thì thành ấy đã tồn tại cho đến ngày nay.²⁴ Vì thế, Ta nói cho các người hay: đến ngày phán xét, đất Xơ-đôm còn được xử khoan hồng hơn các người.”

Chúa Cha và người Con (Lc 10: 21 -22)

²⁵ Vào lúc ấy, Đức Giê-su cất tiếng nói: “Lạy Cha là Chúa Tể trời đất, con xin ngợi khen Cha, vì Cha đã giấu không cho bậc khôn ngoan thông thái biết những điều này, nhưng lại mặc khải cho những người bé mọn.²⁶ Vâng, lạy Cha, vì đó là điều đẹp ý Cha.

²⁷ “Cha tôi đã giao phó mọi sự cho tôi. Và không ai biết rõ người Con, trừ Chúa Cha; cũng như không ai biết rõ Chúa Cha, trừ người Con và kẻ mà người Con muốn mặc khải cho.

Hãy mang lấy ách của tôi

²⁸ “Tất cả những ai đang vất vả mang gánh nặng nề, hãy đến cùng tôi, tôi sẽ cho nghỉ ngơi bồi dưỡng.²⁹ Anh em hãy mang lấy ách của tôi, và hãy học với tôi, vì tôi có lòng hiền hậu và khiêm nhường. Tâm hồn anh em sẽ được nghỉ ngơi bồi dưỡng.³⁰ Vì ách tôi êm ái, và gánh tôi nhẹ nhàng.”

Chương 12

Môn đệ bứt lúa ăn ngày sa-bát (Mc 2:23 -28; Lc 6:1-5)

12. ¹ Hôm ấy, vào ngày sa-bát, Đức Giê-su đi băng qua một cánh đồng lúa; các môn đệ thấy đói và bắt đầu bứt lúa ăn.² Người Pha-ri-sêu thấy vậy, mới nói với Đức Giê-su: "Ông coi, các môn đệ ông làm điều không được phép làm ngày sa-bát!"³ Người đáp: "Các ông chưa đọc trong Sách sao? Ông Đa-vít đã làm gì, khi ông và thuộc hạ đói bụng?"⁴ Ông vào nhà Thiên Chúa, và đã cùng thuộc hạ ăn bánh tiến. Thứ bánh này, họ không được phép ăn, chỉ có tư tế mới được ăn mà thôi.⁵ Hay các ông chưa đọc trong sách Luật rằng ngày sa-bát, các tư tế trong Đền Thờ vi phạm luật sa-bát mà không mắc tội đó sao?"⁶ Tôi nói cho các ông hay: ở đây còn lớn hơn Đền Thờ nữa. -⁷ Nếu các ông hiểu được ý nghĩa của câu này: Ta muốn lòng nhân chứ đâu cần lễ tế, ắt các ông đã chẳng lên án kẻ vô tội.⁸ Quả thế, Con Người làm chủ ngày sa-bát."

Đức Giê-su chữa người bị bại tay trong ngày sa-bát (Mc 3:1-6; Lc 6:6-11)

⁹ Đức Giê-su bỏ đó mà đi vào hội đường của họ.¹⁰ Tại đây, có người bị bại một tay. Người ta hỏi Đức Giê-su rằng: "Có được phép chữa bệnh ngày sa-bát không?" Họ hỏi thế là để tố cáo Người.¹¹ Người đáp: "Ai trong các ông có một con chiên độc nhất bị sa hố ngày sa-bát, lại không nắm lấy nó và kéo lên sao?"¹² Mà người thì quý hơn chiên biết mấy! Vì thế, ngày sa-bát được phép làm điều lành."¹³ Rồi Đức Giê-su bảo người bại tay: "Anh giơ tay ra!" Người ấy giơ ra và tay liền trở lại bình thường lành mạnh như tay kia.¹⁴ Ra khỏi đó, nhóm Pha-ri-sêu bàn bạc để tìm cách giết Đức Giê-su.

Đức Giê-su, người Tôi Trung của Thiên Chúa

¹⁵ Biết vậy, Đức Giê-su lánh khỏi nơi đó. Dân chúng theo Người đồng đảo và Người chữa lành hết.¹⁶ Người còn cấm họ không được tiết lộ Người là ai.¹⁷ Như thế là để ứng nghiệm lời ngôn sứ I-sai-a đã nói:¹⁸ "Đây là người Tôi Trung Ta đã tuyển chọn, đây là người Ta yêu dấu: Ta hài lòng về Người. Ta cho Thần Khí Ta ngự trên Người. Người sẽ loan báo công lý trước muôn dân.¹⁹ Người sẽ không cãi vã, không kêu to, chẳng ai nghe thấy Người lên tiếng giữa phố phường.²⁰ Cây lau bị giập, Người không đành bẻ gãy, tim đèn leo lét, chẳng nỗ tắt đi, cho đến khi Người đưa công lý đến toàn thẳng,²¹ và muôn dân đặt niềm hy vọng nơi danh Người.

Đức Giê-su và quý vương Bê-en-dê-bun (Mc 3:20 -30; Lc 11: 14 -23)

²² Bấy giờ họ đem đến cho Đức Giê-su một người bị quỷ ám vừa mù lại vừa câm. Người chữa anh ta, khiến anh nói và thấy được.²³ Tất cả dân

chúng đều sửng sốt và nói: "Ông này chẳng phải là Con vua Đa-vít sao?"²⁴ Nghe vậy, những người Pha-ri-sêu nói rằng: "Ông này trừ được quỷ chỉ là nhờ dựa thể quỷ vương Bê-en-dê-bun."

²⁵ Biết ý nghĩ của họ, Đức Giê-su nói: "Bất cứ nước nào tự chia rẽ, thì sẽ điêu tàn. Bất cứ thành nào hay nhà nào tự chia rẽ, thì sẽ không tồn tại.²⁶ Nếu Xa-tan trừ Xa-tan, thì Xa-tan tự chia rẽ: nước nó tồn tại sao được?²⁷ Nếu tôi dựa thể Bê-en-dê-bun mà trừ quỷ, thì đệ tử các ông dựa thể ai mà trừ? Bởi vậy, chính họ sẽ xét xử các ông.²⁸ Còn nếu tôi dựa vào Thần Khí của Thiên Chúa mà trừ quỷ, thì quả là triều đại Thiên Chúa đã đến giữa các ông."

²⁹ "Làm sao người ta có thể vào nhà một kẻ mạnh và cướp của được, nếu không trói kẻ mạnh ấy trước đã, rồi mới cướp sạch nhà nó?"

³⁰ "Ai không đi với tôi, là chống lại tôi; và ai không cùng tôi thu góp, là phân tán.³¹ Vì thế, tôi nói cho các ông hay: mọi tội, kể cả tội nói phạm thượng, cũng sẽ được tha cho loài người, chứ tội nói phạm đến Thần Khí sẽ chẳng được tha.³² Ai nói phạm đến Con Người thì được tha; nhưng ai nói phạm đến Thánh Thần sẽ chẳng được tha, cả đời này lẫn đời sau."

Lòng có đầy, miệng mới nói ra (Lc 6:43 -45)

³³ "Cây mà tốt thì quả cũng tốt; cây mà sâu thì quả cũng sâu, vì xem quả thì biết cây.³⁴ Loài rắn độc kia, xấu như các người, thì làm sao nói điều tốt được? Vì lòng có đầy, miệng mới nói ra.³⁵ Người tốt thì rút cái tốt từ kho tàng tốt của mình; kẻ xấu thì rút cái xấu từ kho tàng xấu của mình.³⁶ Tôi nói cho các ông hay: đến Ngày phán xét, người ta sẽ phải trả lời về mọi điều vô ích mình đã nói.³⁷ Vì nhờ lời nói của anh mà anh sẽ được trắng án; và cũng tại lời nói của anh mà anh sẽ bị kết án."

Dấu lạ ngôn sứ Giê-na (Mc 8:11 -12; Lc 11: 29 -32)

³⁸ Bấy giờ có mấy kinh sư và mấy người Pha-ri-sêu nói với Đức Giê-su rằng: "Thưa Thầy, chúng tôi muốn thấy Thầy làm một dấu lạ."³⁹ Người đáp: "Thế hệ gian ác và ngoại tình này đòi dấu lạ. Nhưng chúng sẽ không được dấu lạ nào, ngoài dấu lạ ngôn sứ Giê-na.⁴⁰ Quả thật, ông Giê-na đã ở trong bụng kinh ngư ba ngày ba đêm thế nào, thì Con Người cũng sẽ ở trong lòng đất ba ngày ba đêm như vậy.⁴¹ Trong cuộc phán xét, dân thành Ni-ni-vê sẽ trỗi dậy cùng với thế hệ này và sẽ kết án họ, vì xưa dân ấy đã sám hối khi nghe ông Giê-na rao giảng; mà đây thì còn hơn ông Giê-na nữa.⁴² Trong cuộc phán xét, nữ hoàng Phương Nam sẽ đứng lên cùng với thế hệ này, và bà sẽ kết án họ, vì

xưa bà đã từ tận cùng trái đất đến nghe lời khôn ngoan của vua Sa-lô-môn; mà đây thì còn hơn vua Sa-lô-môn nữa.

Quỷ phản công (Lc 11: 24 -26)

⁴³ “Khi thần ô uế xuất khỏi một người, thì nó đi rảo qua những nơi khô cháy, tìm chốn nghỉ ngơi mà tìm không ra.⁴⁴ Bấy giờ nó nói: “Ta sẽ trở về nhà ta, nơi ta đã bỏ ra đi.” Khi đến nơi, nó thấy nhà để trống, lại được quét tước, trang hoàng hẳn hoi.⁴⁵ Nó liền đi kéo thêm bảy thần khác dữ hơn nó, và chúng vào ở đó. Rồi cuộc, tình trạng của người ấy lại còn tệ hơn trước. Thế hệ gian ác này rồi cũng sẽ bị như vậy.”

Ai thuộc gia đình của Đức Giê-su? (Mc 3:31 -35; Lc 8:19 -21)

⁴⁶ Người còn đang nói với đám đông, thì có mẹ và anh em của Người đứng bên ngoài, tìm cách nói chuyện với Người.⁴⁷ Có kẻ thưa Người rằng: “Thưa Thầy, có mẹ và anh em Thầy đang đứng ngoài kia, tìm cách nói chuyện với Thầy.”⁴⁸ Người bảo kẻ ấy rằng: “Ai là mẹ tôi? Ai là anh em tôi?”⁴⁹ Rồi Người giơ tay chỉ các môn đệ và nói: “Đây là mẹ tôi, đây là anh em tôi.⁵⁰ Vì phàm ai thi hành ý muốn của Cha tôi, Đấng ngự trên trời, người ấy là anh chị em tôi, là mẹ tôi.”

2. BÀI GIẢNG BẰNG DỤ NGÔN

Chương 13

Nhập đề (Mc 4:1-2; Lc 8:4)

13. ¹ Hôm ấy, Đức Giê-su từ trong nhà đi ra ngồi ở ven Biển Hồ.² Dân chúng tụ họp bên Người rất đông, nên Người phải xuống thuyền mà ngồi, còn tất cả dân chúng thì đứng trên bờ.³ Người dùng dụ ngôn mà nói với họ nhiều điều.

Dụ ngôn người gieo giống (Mc 4:3-9; Lc 8:5-8)

⁴ Trong khi người ấy gieo, thì có những hạt rơi xuống vệ đường, chim chóc đến ăn mất.⁵ Có những hạt rơi trên nơi sỏi đá, chỗ đất không có nhiều; nó mọc ngay, vì đất không sâu;⁶ nhưng khi nắng lên, nó liền bị cháy, và vì thiếu rễ nên bị chết khô.⁷ Có những hạt rơi vào bụi gai, gai mọc lên làm nó chết nghẹt.⁸ Có những hạt lại rơi nhằm đất tốt, nên sinh hoa kết quả: hạt được gấp trăm, hạt được sáu chục, hạt được ba chục.⁹ Ai có tai thì nghe.”

Tại sao Đức Giê-su dùng dụ ngôn mà nói? (Mc 4:10 -12; Lc 8,9-10)

¹⁰ Các môn đệ đến gần hỏi Đức Giê-su rằng: “Sao Thầy lại dùng dụ ngôn mà nói với họ?”¹¹ Người đáp: “Bởi vì anh em thì được ơn hiểu biết các mầu nhiệm Nước Trời, còn họ thì không.¹² Ai đã có thì được cho thêm, và sẽ có dư thừa; còn ai không có, thì ngay cái đang có, cũng sẽ bị lấy mất.¹³ Bởi thế, nếu Thầy dùng dụ ngôn mà nói với họ, là vì họ nhìn mà không nhìn, nghe mà không nghe không hiểu.¹⁴ Thế là đối với họ đã ứng nghiệm lời sấm của ngôn sứ I-sai-a, rằng: Các người có lắng tai nghe cũng chẳng hiểu, có trở mắt nhìn cũng chẳng thấy;¹⁵ vì lòng dân này đã ra chai đá: chúng đã bịt tai nhắm mắt, kéo mắt chúng thấy, tai chúng nghe, và lòng hiểu được mà hoán cải, và rồi Ta sẽ chữa chúng cho lành.

¹⁶ “Còn anh em, mắt anh em thật có phúc vì được thấy, tai anh em thật có phúc, vì được nghe.¹⁷ Quả thế, Thầy bảo thật anh em, nhiều ngôn sứ và nhiều người công chính đã mong mỏi thấy điều anh em đang thấy, mà không được thấy, nghe điều anh em đang nghe, mà không được nghe.

Giải nghĩa dụ ngôn người gieo giống (Mc 4:13 -20; Lc 8:11 -15)

¹⁸ “Vậy anh em hãy nghe dụ ngôn người gieo giống.¹⁹ Hễ ai nghe lời rao giảng Nước Trời mà không hiểu, thì quỷ dữ đến cướp đi điều đã gieo trong lòng người ấy: đó là kẻ đã được gieo bên vệ đường.²⁰ Còn kẻ được gieo trên nơi sỏi đá, đó là kẻ nghe Lời và liền vui vẻ đón nhận.²¹ Nhưng nó không đâm rễ mà là kẻ nhất thời: khi gặp gian nan hay bị ngược đãi vì Lời, nó vấp ngã ngay.²² Còn kẻ được gieo vào bụi gai, đó là kẻ nghe Lời, nhưng nổi lo lắng sự đời, và bả vinh hoa phú quý bóp nghẹt, khiến Lời không sinh hoa kết quả gì.²³ Còn kẻ được gieo trên đất tốt, đó là kẻ nghe Lời và hiểu, thì tất nhiên sinh hoa kết quả và làm ra, kẻ được gấp trăm, kẻ được sáu chục, kẻ được ba chục.”

Dụ ngôn cỏ lùng

²⁴ Đức Giê-su trình bày cho dân chúng nghe một dụ ngôn khác: “Nước Trời ví như chuyện người kia gieo giống tốt trong ruộng mình.²⁵ Khi mọi người đang ngủ, thì kẻ thù của ông đến gieo thêm cỏ lùng vào giữa lúa, rồi đi mất.²⁶ Khi lúa mọc lên và trở bông, thì cỏ lùng cũng xuất hiện.²⁷ Đầy tớ mới đến thưa chủ nhà rằng: “Thưa ông, không phải ông đã gieo giống tốt trong ruộng ông sao? Thế thì cỏ lùng ở đâu mà ra vậy?” Ông đáp: “Kẻ thù đã làm đó!” Đầy tớ nói: “Vậy ông có muốn

chúng tôi ra đi gom lại không? ” 29 Ông đáp: “Đừng, sợ rằng khi gom cỏ lùng, các anh làm bật luôn rễ lúa. 30 Cứ để cả hai cùng lớn lên cho tới mùa gặt. Đến ngày mùa, tôi sẽ bảo thợ gặt: hãy gom cỏ lùng lại, bó thành bó mà đốt đi, còn lúa, thì hãy thu vào kho lẫm cho tôi.”

Dụ ngôn hạt cải (Mc 4:30 -32; Lc 13: 18 -19)

³¹ Đức Giê-su còn trình bày cho họ nghe một dụ ngôn khác. Người nói: “Nước Trời cũng giống như chuyện hạt cải người nọ lấy gieo trong ruộng mình.³² Tuy nó là loại nhỏ nhất trong tất cả các hạt giống, nhưng khi lớn lên, thì lại là thứ lớn nhất; nó trở thành cây, đến nỗi chim trời tới làm tổ trên cành được.”

Dụ ngôn men trong bột (Lc 13: 20 -21)

³³ Người còn kể cho họ một dụ ngôn khác: “Nước Trời cũng giống như chuyện năm men bà kia lấy vùi vào ba thúng bột, cho đến khi tất cả bột dậy men.”

Tại sao Đức Giê-su dùng dụ ngôn mà nói? (Mc 4:33 -34)

³⁴ Tất cả các điều ấy, Đức Giê-su dùng dụ ngôn mà nói với đám đông; và Người không nói gì với họ mà không dùng dụ ngôn,³⁵ hầu ứng nghiệm lời sấm của ngôn sứ: Mở miệng ra, tôi sẽ kể dụ ngôn, công bố những điều được giữ kín từ tạo thiên lập địa.

Giải nghĩa dụ ngôn cỏ lùng

³⁶ Bấy giờ, Đức Giê-su bỏ đám đông mà về nhà. Các môn đệ lại gần Người và thưa rằng: “Xin Thầy giải nghĩa dụ ngôn cỏ lùng trong ruộng cho chúng con nghe.”³⁷ Người đáp: “Kẻ gieo hạt giống tốt là Con Người.³⁸ Ruộng là thế gian. Hạt giống tốt, đó là con cái Nước Trời. Cỏ lùng là con cái Ác Thần.³⁹ Kẻ thù đã gieo cỏ lùng là ma quỷ. Mùa gặt là ngày tận thế. Thợ gặt là các thiên thần.⁴⁰ Vậy, như người ta nhổ cỏ lùng rồi lấy lửa đốt đi thế nào, thì đến ngày tận thế cũng sẽ xảy ra như vậy.⁴¹ Con Người sẽ sai các thiên thần của Người tập trung mọi kẻ làm gương mù gương xấu và mọi kẻ làm điều gian ác, mà tống ra khỏi Nước của Người,⁴² rồi quăng chúng vào lò lửa; ở đó, chúng sẽ phải khóc lóc nghiến răng.⁴³ Bấy giờ người công chính sẽ chói lọi như mặt trời, trong Nước của Cha họ. Ai có tai thì nghe.

Dụ ngôn kho báu và ngọc quý

⁴⁴ “Nước Trời giống như chuyện kho báu chôn giấu trong ruộng. Có người kia gặp được thì liền chôn giấu lại, rồi vui mừng đi bán tất cả những gì mình có mà mua thửa ruộng ấy.

⁴⁵ “Nước Trời lại cũng giống như chuyện một thương gia đi tìm ngọc đẹp.⁴⁶ Tìm được một viên ngọc quý, ông ta ra đi, bán tất cả những gì mình có mà mua viên ngọc ấy.

Dụ ngôn chiếc lưới

⁴⁷ “Nước Trời lại còn giống như chuyện chiếc lưới thả xuống biển, gom được đủ thứ cá.⁴⁸ Khi lưới đầy, người ta kéo lên bãi, rồi ngồi nhặt cá tốt cho vào giỏ, còn cá xấu thì vớt ra ngoài.⁴⁹ Đến ngày tận thế, cũng sẽ xảy ra như vậy. Các thiên thần sẽ xuất hiện và tách biệt kẻ xấu ra khỏi hàng ngũ người công chính,⁵⁰ rồi quăng chúng vào lò lửa. Ở đó, chúng sẽ phải khóc lóc nghiến răng.

Kết thúc

⁵¹ “Anh em có hiểu tất cả những điều ấy không? ” Họ đáp: “Thưa hiểu.”⁵² Người bảo họ: “Bởi vậy, bất cứ kinh sư nào đã được học hỏi về Nước Trời, thì cũng giống như chủ nhà kia lấy ra từ trong kho tàng của mình cả cái mới lẫn cái cũ.”

V. GIÁO HỘI, BƯỚC ĐẦU CỦA NƯỚC TRỜI

1. PHẦN KÝ THUẬT

Đức Giê-su về thăm Na-da-rét (Mc 6:1-6; Lc 4:16 -30)

⁵³ Khi Đức Giê-su kể các dụ ngôn ấy xong, Người đi khỏi nơi đó.⁵⁴ Người về quê, giảng dạy dân chúng trong hội đường của họ, khiến họ sửng sốt và nói: “Bởi đâu ông ta được khôn ngoan và làm được những phép lạ như thế?⁵⁵ Ông không phải là con bác thợ sao? Mẹ của ông không phải là bà Ma-ri-a; anh em của ông không phải là các ông Gia-cô-bê, Giô-xếp, Si-môn và Giu-đa sao?⁵⁶ Và chị em của ông không phải đều là bà con lối xóm với chúng ta sao? Vậy bởi đâu ông ta được như thế? ”⁵⁷ Và họ vấp ngã vì Người. Nhưng Đức Giê-su bảo họ: “Ngôn sứ có bị rẻ rúng, thì cũng chỉ là ở chính quê hương mình và trong gia đình mình mà thôi.”⁵⁸ Người không làm nhiều phép lạ tại đó, vì họ không tin.

Chương 14

Vua Hê-rô-đê và Đức Giê-su (Mc 6:14 -16; Lc 9:7-9)

14. ¹ Thời ấy, tiểu vương Hê-rô-đê nghe danh tiếng Đức Giê-su,² thì nói với những kẻ hầu cận rằng: “Đó chính là ông Gio-an Tẩy Giả; ông đã từ cõi chết trỗi dậy, nên mới có quyền năng làm phép lạ.”

Ông Gio-an Tẩy Giả bị chém đầu (Mc 6: 17 -29)

³ Sở là vua Hê-rô-đê đã bắt trói ông Gio-an và tống ngục vì bà Hê-rô-đi-a, vợ ông Phi-líp-phê, anh của nhà vua.⁴ Ông Gio-an có nói với vua: “Ngài không được phép lấy bà ấy.”⁵ Vua muốn giết ông Gio-an, nhưng lại sợ dân chúng, vì họ coi ông là ngôn sứ.⁶ Vậy, nhân ngày sinh nhật của vua Hê-rô-đê, con gái bà Hê-rô-đi-a đã biểu diễn một điệu vũ trước mặt quan khách, làm cho nhà vua vui thích.⁷ Bởi đó, vua thề là hễ cô xin gì, vua cũng ban cho.⁸ Nghe lời mẹ xui bảo, cô thưa rằng: “Xin ngài ban cho con, ngay tại chỗ, cái đầu ông Gio-an Tẩy Giả đặt trên mâm.”⁹ Nhà vua lấy làm buồn, nhưng vì đã trót thề, lại thề trước khách dự tiệc, nên truyền lệnh ban cho cô.¹⁰ Vua sai người vào ngục chặt đầu ông Gio-an.¹¹ Người ta đặt đầu ông trên mâm, mang về trao cho cô, và cô ta đem đến cho mẹ.¹² Môn đệ ông đến lấy thi hài ông đem đi mai táng, rồi đi báo cho Đức Giê-su.

Đức Giê-su hoá bánh ra nhiều lần thứ nhất (Mc 6:30 -44; Lc 9:10 -17; Ga 6:1-14)

¹³ Nghe tin ấy, Đức Giê-su lánh khỏi nơi đó, đi thuyền đến một chỗ hoang vắng riêng biệt. Nghe biết vậy, đông đảo dân chúng từ các thành đi bộ mà theo Người.¹⁴ Ra khỏi thuyền, Đức Giê-su trông thấy một đoàn người đông đảo thì chạnh lòng thương, và chữa lành các bệnh nhân của họ.

¹⁵ Chiều đến, các môn đệ lại gần thưa với Người: “Nơi đây hoang vắng, và đã muộn rồi, vậy xin Thầy cho dân chúng về, để họ vào các làng mạc mua lấy thức ăn.”¹⁶ Đức Giê-su bảo: “Họ không cần phải đi đâu cả, chính anh em hãy cho họ ăn.”¹⁷ Các ông đáp: “Ở đây, chúng con chỉ có vòn vện năm cái bánh và hai con cá!”¹⁸ Người bảo: “Đem lại đây cho Thầy!”¹⁹ Rồi sau đó, Người truyền cho dân chúng ngồi xuống cỏ. Người cầm lấy năm cái bánh và hai con cá, ngước mắt lên trời, dâng lời chúc tụng, và bẻ ra, trao cho môn đệ. Và môn đệ trao cho dân chúng.²⁰ Ai nấy đều ăn và được no nê. Những mẩu bánh còn thừa, người ta thu lại được mười hai giỏ đầy.²¹ Số người ăn có tới năm ngàn đàn ông, không kể đàn bà và trẻ con.

Đức Giê-su đi trên mặt nước (Mc 6:45 -52; Ga 6:16 -21)

²² Đức Giê-su liền bắt các môn đệ xuống thuyền qua bờ bên kia trước, trong lúc Người giải tán dân chúng.²³ Giải tán họ xong, Người lên núi một mình mà cầu nguyện. Tối đến Người vẫn ở đó một mình.²⁴ Còn chiếc thuyền thì đã ra xa bờ đến cả mấy cây số, bị sóng đánh vì ngược gió.²⁵ Vào khoảng canh tư, Người đi trên mặt biển mà đến với các môn đệ.²⁶ Thấy Người đi trên mặt biển, các ông hoảng hốt bảo nhau: "Ma đây!", và sợ hãi la lên.²⁷ Đức Giê-su liền bảo các ông: "Cứ yên tâm, chính Thầy đây, đừng sợ!"²⁸ Ông Phê-rô liền thưa với Người: "Thưa Ngài, nếu quả là Ngài, thì xin truyền cho con đi trên mặt nước mà đến với Ngài."²⁹ Đức Giê-su bảo ông: "Cứ đến!" Ông Phê-rô từ thuyền bước xuống, đi trên mặt nước, và đến với Đức Giê-su.³⁰ Nhưng thấy gió thổi thì ông đâm sợ, và khi bắt đầu chìm, ông la lên: "Thưa Ngài, xin cứu con với!"³¹ Đức Giê-su liền đưa tay nắm lấy ông và nói: "Người đâu mà kém tin vậy! Sao lại hoài nghi?"³² Khi thầy trò đã lên thuyền, thì gió lặng ngay.³³ Những kẻ ở trong thuyền bái lạy Người và nói: "Quả thật Ngài là Con Thiên Chúa!"

Đức Giê-su chữa nhiều người đau ốm tại Ghen-nê-xa-rét (Mc 6:53 -56)

³⁴ Khi qua biển rồi, thầy trò lên đất liền, vào Ghen-nê-xa-rét.³⁵ Dân địa phương nhận ra Đức Giê-su, liền tung tin ra khắp vùng, và người ta đem tất cả những kẻ đau ốm đến với Người.³⁶ Họ nài xin Người cho họ chỉ sờ vào tua áo của Người thôi, và ai đã sờ vào thì đều được khỏi.

Chương 15

Tranh luận về truyền thống (Mc 7:1-13)

15. ¹ Bấy giờ có mấy người Pha-ri-sêu và mấy kinh sư từ Giê-ru-sa-lem đến gặp Đức Giê-su và nói rằng:² "Sao môn đệ ông vi phạm truyền thống của tiền nhân, không chịu rửa tay khi dùng bữa?"³ Người trả lời: "Còn các ông, tại sao các ông dựa vào truyền thống của các ông mà vi phạm điều răn của Thiên Chúa?"⁴ Quả thế, Thiên Chúa dạy: Người hãy thờ cha kính mẹ; kẻ nào nguyền rủa cha mẹ, thì phải bị xử tử.⁵ Còn các ông, các ông lại bảo: "Ai nói với cha với mẹ rằng: những gì con có để giúp cha mẹ, đều là lễ phẩm dâng cho Chúa rồi,⁶ thì người ấy không phải thờ cha kính mẹ nữa". Như thế, các ông dựa vào truyền thống của các ông mà huỷ bỏ lời Thiên Chúa.⁷ Những kẻ đạo đức giả kia, ngôn sứ I-sai-a thật đã nói tiên tri rất đúng về các ông rằng:⁸ "Dân này tôn kính Ta bằng môi bằng miệng, còn lòng chúng thì lại xa Ta.⁹ Chúng có thờ phượng Ta thì cũng vô ích, vì giáo lý chúng giảng dạy chỉ là giới luật phàm nhân."

Cái gì làm cho con người ra ô uế? (Mc 7:14 -23)

¹⁰ Sau đó, Đức Giê-su gọi đám đông lại mà bảo: "Hãy nghe và hiểu cho rõ:¹¹ Không phải cái vào miệng làm cho con người ra ô uế, nhưng cái từ miệng xuất ra, cái đó mới làm cho con người ra ô uế."

¹² Bấy giờ các môn đệ đến gần Đức Giê-su mà thưa rằng: "Thầy có biết không? Những người Pha-ri-sêu đã vấp phạm khi nghe Thầy nói lời ấy."¹³ Đức Giê-su đáp: "Cây nào mà Cha của Thầy, Đấng ngự trên trời, đã không trồng, thì sẽ bị nhổ đi.¹⁴ Cứ để mặc họ. Họ là những người mù dắt người mù. Mù mà lại dắt mù, cả hai sẽ lăn cù xuống hố."

¹⁵ Ông Phê-rô thưa với Người: "Xin Thầy giải thích dụ ngôn cho chúng con."¹⁶ Đức Giê-su đáp: "Cả anh em nữa, bây giờ mà anh em vẫn còn ngu tối sao?¹⁷ Anh em không hiểu rằng bất cứ cái gì vào miệng thì xuống bụng, rồi bị thải ra ngoài sao?¹⁸ Còn những cái gì từ miệng xuất ra, là phát xuất tự lòng, chính những cái ấy mới làm cho con người ra ô uế.¹⁹ Vì tự lòng phát xuất những ý định gian tà, những tội giết người, ngoại tình, tà dâm, trộm cắp, làm chứng gian và vu khống.²⁰ Đó mới là những cái làm cho con người ra ô uế; còn ăn mà không rửa tay thì không làm cho con người ra ô uế."

Đức Giê-su chữa con gái người đàn bà Ca-na-an (Mc 7:24 -30)

²¹ Ra khỏi đó, Đức Giê-su lui về miền Tia và Xi-đôn,²² thì này có một người đàn bà Ca-na-an, ở miền ấy đi ra, kêu lên rằng: "Lạy Ngài là con vua Đa-vít, xin rủ lòng thương tôi! Đứa con gái tôi bị quỷ ám khổ sở lắm!"²³ Nhưng Người không đáp lại một lời.

²⁴ Người đáp: "Thầy chỉ được sai đến với những con chiên lạc của nhà Ít-ra-en mà thôi."²⁵ Bà ấy đến bái lạy mà thưa Người rằng: "Lạy Ngài, xin cứu giúp tôi!"²⁶ Người đáp: "Không nên lấy bánh dành cho con cái mà ném cho lũ chó con."²⁷ Bà ấy nói: "Thưa Ngài, đúng thế, nhưng mà lũ chó con cũng được ăn những mảnh vụn trên bàn chủ rơi xuống."²⁸ Bấy giờ Đức Giê-su đáp: "Này bà, lòng tin của bà mạnh thật. Bà muốn sao thì sẽ được vậy." Từ giờ đó, con gái bà được khỏi.

Đức Giê-su chữa nhiều bệnh nhân tại ven Biển Hồ Ga-li-lê

²⁹ Đức Giê-su xuống khỏi miền ấy, đến ven Biển Hồ Ga-li-lê. Người lên núi và ngồi ở đó.³⁰ Có những đám người đông đảo kéo đến cùng Người, đem theo những kẻ què quặt, đui mù, tàn tật, câm điếc và nhiều bệnh

nhân khác nữa. Họ đặt những kẻ ấy dưới chân Người và Người chữa lành,³¹ khiến đám đông phải kinh ngạc vì thấy kẻ câm nói được, người tàn tật được lành, người què đi được, người mù xem thấy. Và họ tôn vinh Thiên Chúa của Ít-ra-en.

Đức Giê-su hoá bánh ra nhiều lần thứ hai (Mc 8:1-10)

³² Đức Giê-su gọi các môn đệ lại mà nói: "Thầy chạnh lòng thương đám đông, vì họ ở luôn với Thầy đã ba ngày rồi và họ không có gì ăn. Thầy không muốn giải tán họ, để họ nhịn đói mà về, sợ rằng họ bị xiudọc đường."³³ Các môn đệ thưa: "Trong nơi hoang vắng này, chúng con lấy đâu ra đủ bánh cho đám đông như vậy ăn no?"³⁴ Đức Giê-su hỏi: "Anh em có mấy chiếc bánh?" Các ông đáp: "Thưa có bảy chiếc bánh và một ít cá nhỏ."³⁵ Bấy giờ, Người truyền cho đám đông ngồi xuống đất.³⁶ Rồi Người cầm lấy bảy chiếc bánh và mấy con cá, dâng lời tạ ơn, bẻ ra, trao cho môn đệ, và môn đệ trao cho đám đông.³⁷ Ai nấy đều ăn và được no nê. Những mẩu bánh còn thừa, người ta thu lại được bảy thúng đầy.³⁸ Số người ăn có tới bốn ngàn người đàn ông, không kể đàn bà và trẻ con.³⁹ Sau khi giải tán đám đông, Đức Giê-su lên thuyền, sang miền Ma-ga-đan.

Chương 16

Người Do-thái đòi dấu lạ từ trời (Mc 8:11 -13; Lc 12: 54 - 56)

16. ¹ Bấy giờ, có những người thuộc phái Pha-ri-sêu và phái Xa-đốc lại gần Đức Giê-su, và để thử Người, thì xin Người cho thấy một dấu lạ từ trời.² Người đáp: "Chiều đến, các ông nói: "Ráng vàng thì nắng",³ rồi sớm mai, các ông nói: "Ráng trắng thì mưa". Cảnh sắc bầu trời thì các ông biết cắt nghĩa, còn thời điểm thì các ông lại không cắt nghĩa nổi.⁴ Thế hệ gian ác và ngoại tình này đòi dấu lạ. Nhưng chúng sẽ không được thấy dấu lạ nào, ngoài dấu lạ ông Giô-na." Rồi Người bỏ họ mà đi.

Men Pha-ri-sêu và Xa-đốc (Mc 8:14 -21)

⁵ Khi sang bờ bên kia, các môn đệ quên đem bánh.⁶ Đức Giê-su bảo các ông: "Anh em phải cẩn thận, phải coi chừng men Pha-ri-sêu và Xa-đốc."⁷ Các môn đệ nghĩ thầm rằng: "Tại chúng ta không đem bánh."⁸ Nhưng, biết thế, Đức Giê-su nói: "Sao anh em lại nghĩ đến chuyện không có bánh, người đâu mà kém tin vậy?⁹ Anh em chưa hiểu ư? Anh em không nhớ chuyện năm chiếc bánh nuôi năm ngàn người sao? Và anh em còn thu lại được bao nhiêu giỏ?¹⁰ Rồi chuyện bảy chiếc bánh nuôi bốn ngàn người nữa? Và anh em còn thu lại được bao nhiêu

thúng?¹¹ Tại sao anh em không hiểu rằng Thầy chẳng có ý nói về bánh, khi Thầy nói: Anh em phải coi chừng men Pha-ri-sêu và Xa-đốc?¹² Bây giờ các ông mới hiểu là Người không bảo phải coi chừng men bánh, mà phải coi chừng giáo lý Pha-ri-sêu và Xa-đốc.

Ông Phê-rô tuyên xưng Đức Giê-su là Con Thiên Chúa (Mc 8:27 -30; Lc 9:18 -21)

¹³ Khi Đức Giê-su đến vùng kể cận thành Xê-da-rê Phi-líp-phê, Người hỏi các môn đệ rằng: "Người ta nói Con Người là ai?"¹⁴ Các ông thưa: "Kẻ thì nói là ông Gio-an Tẩy Giả, kẻ thì bảo là ông Ê-li-a, có người lại cho là ông Giê-rê-mi-a hay một trong các vị ngôn sứ."¹⁵ Đức Giê-su lại hỏi: "Còn anh em, anh em bảo Thầy là ai?"¹⁶ Ông Si-môn Phê-rô thưa: "Thầy là Đấng Ki-tô, Con Thiên Chúa hằng sống."¹⁷ Đức Giê-su nói với ông: "Này anh Si-môn con ông Giô-na, anh thật là người có phúc, vì không phải phàm nhân mặc khải cho anh điều ấy, nhưng là Cha của Thầy, Đấng ngự trên trời.¹⁸ Còn Thầy, Thầy bảo cho anh biết: anh là Phê-rô, nghĩa là Tầng Đá, trên tảng đá này, Thầy sẽ xây Hội Thánh của Thầy, và quyền lực tử thần sẽ không thắng nổi.¹⁹ Thầy sẽ trao cho anh chìa khoá Nước Trời: dưới đất, anh cầm buộc điều gì, trên trời cũng sẽ cầm buộc như vậy; dưới đất, anh tháo cởi điều gì, trên trời cũng sẽ tháo cởi như vậy."²⁰ Rồi Người cấm ngặt các môn đệ không được nói cho ai biết Người là Đấng Ki-tô.

Đức Giê-su tiên báo cuộc Thương Khó lần thứ nhất (Mc 8:31 -33; Lc 9:22)

²¹ Từ lúc đó, Đức Giê-su Ki-tô bắt đầu tỏ cho các môn đệ biết: Người phải đi Giê-ru-sa-lem, phải chịu nhiều đau khổ do các kỳ mục, các thượng tế và kinh sư gây ra, rồi bị giết chết, và ngày thứ ba sẽ sống lại.²² Ông Phê-rô liền kéo riêng Người ra và bắt đầu trách Người: "Xin Thiên Chúa thương đừng để Thầy gặp phải chuyện ấy!"²³ Nhưng Đức Giê-su quay lại bảo ông Phê-rô: "Xa-tan, lui lại đằng sau Thầy! Anh cản lối Thầy, vì tư tưởng của anh không phải là tư tưởng của Thiên Chúa, mà là của loài người."

Điều kiện phải có để theo Đức Giê-su (Mc 8:34 – 9:1; Lc 9:23 -27)

²⁴ Rồi Đức Giê-su nói với các môn đệ: "Ai muốn theo Thầy, phải từ bỏ chính mình, vác thập giá mình mà theo.²⁵ Quả vậy, ai muốn cứu mạng sống mình, thì sẽ mất; còn ai liều mất mạng sống mình vì Thầy, thì sẽ tìm được mạng sống ấy.²⁶ Vì nếu người ta được cả thế giới mà phải

thiệt mất mạng sống, thì nào có lợi gì? Hoặc người ta sẽ lấy gì mà đổi mạng sống mình?

²⁷ “Vì Con Người sẽ ngự đến trong vinh quang của Cha Người, cùng với các thiên thần của Người, và bấy giờ, Người sẽ thưởng phạt ai nấy xứng việc họ làm.²⁸ Thầy bảo thật anh em: trong số người có mặt ở đây, có những kẻ sẽ không phải nếm sự chết trước khi thấy Con Người đến hiển trị.”

Chương 17

Đức Giê-su hiển dung (Mc 9:2-8; Lc 9:28 -36)

17. ¹ Sáu ngày sau, Đức Giê-su đem các ông Phê-rô, Gia-cô-bê và Gio-an là em ông Gia-cô-bê đi theo mình. Người đưa các ông đi riêng ra một chỗ, tới một ngọn núi cao.² Rồi Người biến đổi hình dạng trước mặt các ông. Dung nhan Người chói lọi như mặt trời, và y phục Người trở nên trắng tinh như ánh sáng.³ Và bỗng các ông thấy ông Mô-sê và ông Ê-li-a hiện ra đàm đạo với Người.⁴ Bấy giờ ông Phê-rô thưa với Đức Giê-su rằng: “Lạy Ngài, chúng con ở đây, thật là hay! Nếu Ngài muốn, con xin dựng tại đây ba cái lều, một cho Ngài, một cho ông Mô-sê, và một cho ông Ê-li-a.”⁵ Ông còn đang nói, chợt có đám mây sáng ngời bao phủ các ông, và có tiếng từ đám mây phán rằng: “Đây là Con yêu dấu của Ta, Ta hài lòng về Người. Các ngươi hãy vâng nghe lời Người!”⁶ Nghe vậy, các môn đệ kinh hoàng, ngã sấp mặt xuống đất.⁷ Bấy giờ Đức Giê-su lại gần, chạm vào các ông và bảo: “Chỗi dậy đi, đừng sợ!”⁸ Các ông ngược mắt lên, không thấy ai nữa, chỉ còn một mình Đức Giê-su mà thôi.

Câu hỏi về ngôn sứ Ê-li-a (Mc 9:9-13)

⁹ Đang khi thầy trò từ trên núi xuống, Đức Giê-su truyền cho các ông rằng: “Đừng nói cho ai hay thị kiến ấy, cho đến khi Con Người từ cõi chết trỗi dậy.”¹⁰ Các môn đệ hỏi Người rằng: “Vậy sao các kinh sư lại nói Ê-li-a phải đến trước?”¹¹ Người đáp: “Ông Ê-li-a phải đến để chỉnh đốn mọi sự.¹² Nhưng Thầy nói cho anh em biết: ông Ê-li-a đã đến rồi mà họ không nhận ra, lại còn xử với ông theo ý họ muốn. Con Người cũng sẽ phải đau khổ vì họ như thế.”¹³ Bấy giờ các môn đệ hiểu Người có ý nói về ông Gio-an Tẩy Giả.

Đức Giê-su chữa đứa trẻ bị kinh phong (Mc 9:14 -29; Lc 9:37 -43 a)

¹⁴ Khi thầy trò đến với đám đông, thì có một người tới quỳ xuống trước mặt Đức Giê-su¹⁵ và nói: "Thưa Ngài, xin thương xót con trai tôi, vì cháu bị kinh phong và bệnh tình nặng lắm: nhiều lần ngã vào lửa, và cũng nhiều lần ngã xuống nước."¹⁶ Tôi đã đem cháu đến cho các môn đệ Ngài chữa, nhưng các ông không chữa được."¹⁷ Đức Giê-su đáp: "Ôi thế hệ cứng lòng không chịu tin và gian tà! Tôi còn phải ở với các người cho đến bao giờ, còn phải chịu đựng các người cho đến bao giờ nữa? Đem cháu lại đây cho tôi."¹⁸ Đức Giê-su quát mắng tên quỷ, quỷ liền xuất, và đưa bé được khỏi ngay từ giờ đó.

¹⁹ Bấy giờ các môn đệ đến gần hỏi riêng Đức Giê-su rằng: "Tại sao chúng con đây lại không trừ nổi tên quỷ ấy?"²⁰ Người nói với các ông: "Tại anh em kém tin! Thầy bảo thật anh em: nếu anh em có lòng tin lớn bằng hạt cải thôi, thì dù anh em có bảo núi này: "rời khỏi đây, qua bên kia!" nó cũng sẽ qua, và sẽ chẳng có gì mà anh em không làm được. (²¹ Giống quỷ này không chịu ra, nếu người ta không ăn chay cầu nguyện)."

Đức Giê-su tiên báo cuộc Thương Khó lần thứ hai (Mc 9:30 -32; Lc 9:43 b-45)

²² Khi thầy trò tụ họp ở miền Ga-li-lê, Đức Giê-su nói với các ông: "Con Người sắp bị nộp vào tay người đời,²³ họ sẽ giết chết Người, và ngày thứ ba Người sẽ trở dậy." Các môn đệ buồn phiền lắm.

Đức Giê-su và ông Phê-rô nộp thuế

²⁴ Khi thầy trò tới Ca-phác-na-um, thì những người thu thuế cho đền thờ đến hỏi ông Phê-rô: "Thầy các ông không nộp thuế sao?"²⁵ Ông đáp: "Có chứ!" Ông về tới nhà, Đức Giê-su hỏi đón ông: "Anh Si-môn, anh nghĩ sao? Vua chúa trần gian bắt ai đóng sưu nộp thuế? Con cái mình hay người ngoài?"²⁶ Ông Phê-rô đáp: "Thưa, người ngoài." Đức Giê-su liền bảo: "Vậy thì con cái được miễn."²⁷ Nhưng để khỏi làm gai mắt họ, anh ra biển thả câu; con cá nào câu được trước hết, thì bắt lấy, mở miệng nó ra: anh sẽ thấy một đồng tiền bốn quan; anh lấy đồng tiền ấy, nộp thuế cho họ, phần của Thầy và phần của anh."

2. BÀI GIẢNG VỀ GIÁO HỘI

Chương 18

Ai là người lớn nhất trong Nước Trời? (Mc 9:33 -37; Lc 9:46 -48)

18. ¹ Lúc ấy, các môn đệ lại gần hỏi Đức Giê-su rằng: "Thưa Thầy, ai là người lớn nhất trong Nước Trời?" ² Đức Giê-su liền gọi một em nhỏ đến, đặt vào giữa các ông³ và bảo: "Thầy bảo thật anh em: nếu anh em không trở lại mà nên như trẻ nhỏ, thì sẽ chẳng được vào Nước Trời.⁴ "Vậy ai tự hạ, coi mình như em nhỏ này, người ấy sẽ là người lớn nhất Nước Trời.

Đừng làm cớ cho người ta sa ngã (Mc 9:42 -48; Lc 17: 1-2)

⁵ "Còn ai tiếp đón một em nhỏ như em này vì danh Thầy, là tiếp đón chính Thầy.⁶ Nhưng ai làm cớ cho một trong những kẻ bé mọn đang tin Thầy đây phải sa ngã, thì thà treo cối đá lớn vào cổ nó mà xô cho chìm xuống đáy biển còn hơn.⁷ Khốn cho thể gian, vì làm cớ cho người ta sa ngã. Tất nhiên phải có những cớ gây sa ngã, nhưng khốn cho kẻ làm cớ cho người ta sa ngã.

⁸ "Nếu tay hoặc chân anh làm cớ cho anh sa ngã, thì hãy chặt mà ném đi; thà cụt tay cụt chân mà được vào cõi sống, còn hơn là có đủ hai tay hai chân mà bị ném vào lửa đời đời.⁹ Nếu mắt anh làm cớ cho anh sa ngã, thì hãy móc mà ném đi; thà chột mắt mà được vào cõi sống, còn hơn là có đủ hai mắt mà bị ném vào lửa hoả ngục.

¹⁰ "Anh em hãy coi chừng, chớ khinh một ai trong những kẻ bé mọn này; quả thật, Thầy nói cho anh em biết: các thiên thần của họ ở trên trời không ngừng chiêm ngưỡng nhan Cha Thầy, Đấng ngự trên trời.¹¹ Vì Con Người đến để cứu cái gì đã hư mất).

Con chiên lạc (Lc 15: 4-7)

¹² "Anh em nghĩ sao? Ai có một trăm con chiên mà có một con đi lạc, lại không để chín mươi chín con kia trên núi mà đi tìm con chiên lạc sao?¹³ Và nếu may mà tìm được, thì Thầy bảo thật anh em, người ấy vui mừng vì con chiên đó, hơn là vì chín mươi chín con không bị lạc.¹⁴ Cũng vậy, Cha của anh em, Đấng ngự trên trời, không muốn cho một ai trong những kẻ bé mọn này phải hư mất.

Sửa lỗi anh em

¹⁵ "Nếu người anh em của anh trót phạm tội, thì anh hãy đi sửa lỗi nó, một mình anh với nó mà thôi. Nếu nó chịu nghe anh, thì anh đã chinh phục được người anh em.¹⁶ Còn nếu nó không chịu nghe, thì hãy đem theo một hay hai người nữa, để mọi công việc được giải quyết, căn cứ vào lời hai hoặc ba chứng nhân.¹⁷ Nếu nó không nghe họ, thì hãy đi

thưa Hội Thánh. Nếu Hội Thánh mà nó cũng chẳng nghe, thì hãy kể nó như một người ngoại hay một người thu thuế.

¹⁸ “Thầy bảo thật anh em: dưới đất, anh em cầm buộc những điều gì, trên trời cũng cầm buộc như vậy; dưới đất, anh em tháo cởi những điều gì, trên trời cũng tháo cởi như vậy.
Hiệp lời cầu nguyện

¹⁹ “Thầy còn bảo thật anh em: nếu ở dưới đất, hai người trong anh em hợp lời cầu xin bất cứ điều gì, thì Cha Thầy, Đấng ngự trên trời, sẽ ban cho.²⁰ Vì ở đâu có hai ba người họp lại nhân danh Thầy, thì có Thầy ở đấy, giữa họ.”

Anh em tha thứ cho nhau (Lc 17: 3b-4)

²¹ Bấy giờ, ông Phê-rô đến gần Đức Giê-su mà hỏi rằng: “Thưa Thầy, nếu anh em con cứ xúc phạm đến con, thì con phải tha đến mấy lần? Có phải bảy lần không?”²² Đức Giê-su đáp: “Thầy không bảo là đến bảy lần, nhưng là đến bảy mươi lần bảy.”

Dụ ngôn tên mắc nợ không biết thương xót

²³ Vì thế, Nước Trời cũng giống như chuyện một ông vua kia muốn đòi các đầy tớ của mình thanh toán sổ sách.²⁴ Khi nhà vua vừa bắt đầu, thì người ta dẫn đến một kẻ mắc nợ vua mười ngàn yến vàng.²⁵ Y không có gì để trả, nên tôn chủ ra lệnh bán y cùng tất cả vợ con, tài sản mà trả nợ.²⁶ Bấy giờ, tên đầy tớ ấy sắp mình xuống bái lạy: “Thưa Ngài, xin rộng lòng hoãn lại cho tôi, tôi sẽ lo trả hết.”²⁷ Tôn chủ của tên đầy tớ ấy liền chạnh lòng thương, cho y về và tha luôn món nợ.²⁸ Nhưng vừa ra đến ngoài, tên đầy tớ ấy gặp một người đồng bạn, mắc nợ y một trăm quan tiền. Y liền tóm lấy, bóp cổ mà bảo: “Trả nợ cho tao!”²⁹ Bấy giờ, người đồng bạn sắp mình xuống năn nỉ: “Thưa anh, xin rộng lòng hoãn lại cho tôi, tôi sẽ lo trả anh.”³⁰ Nhưng y không chịu, cứ tổng anh ta vào ngục cho đến khi trả xong nợ.³¹ Thấy sự việc xảy ra như vậy, các đồng bạn của y buồn lắm, mới đi trình bày với tôn chủ đầu đuôi câu chuyện.³² Bấy giờ, tôn chủ cho đòi y đến và bảo: “Tên đầy tớ độc ác kia, ta đã tha hết số nợ ấy cho ngươi, vì ngươi đã van xin ta,³³ thì đến lượt ngươi, ngươi không phải thương xót đồng bạn, như chính ta đã thương xót ngươi sao?”³⁴ Rồi tôn chủ nổi cơn thịnh nộ, trao y cho lính hành hạ, cho đến ngày y trả hết nợ cho ông.³⁵ Ấy vậy, Cha của Thầy ở trên trời cũng sẽ đối xử với anh em như thế, nếu mỗi người trong anh em không hết lòng tha thứ cho anh em mình.”

VI. NƯỚC TRỜI: TRIỀU ĐẠI THIÊN CHÚA ĐÃ ĐẾN GẦN

1. PHẦN KÝ THUẬT

Chương 19

Câu hỏi về việc ly dị (Mc 10: 1-12)

19. ¹ Khi Đức Giê-su giảng dạy những điều ấy xong, Người rời khỏi miền Ga-li-lê và đi đến miền Giu-đê, bên kia sông Gio-đan.² Dân chúng lũ lượt đi theo Người, và Người đã chữa họ ở đó.³ Có mấy người Pha-ri-sêu đến gần Đức Giê-su để thử Người. Họ nói: "Thưa Thầy, có được phép rầy vợ mình vì bất cứ lý do nào không?"⁴ Người đáp: "Các ông không đọc thấy điều này sao: "Thuở ban đầu, Đấng Tạo Hoá đã làm ra con người có nam có nữ",⁵ và Người đã phán: "Vì thế, người ta sẽ lìa cha mẹ mà gắn bó với vợ mình, và cả hai sẽ thành một xương một thịt."⁶ Như vậy, họ không còn là hai, nhưng chỉ là một xương một thịt. Vậy, sự gì Thiên Chúa đã phối hợp, loài người không được phân ly."⁷ Họ thưa với Người: "Thế sao ông Mô-sê lại truyền dạy cấp giấy ly dị mà rầy vợ?"⁸ Người bảo họ: "Vì các ông lòng chai dạ đá, nên ông Mô-sê đã cho phép các ông rầy vợ, chứ thuở ban đầu, không có thể đâu."⁹ Tôi nói cho các ông biết: Ngoại trừ trường hợp hôn nhân bất hợp pháp, ai rầy vợ mà cưới vợ khác là phạm tội ngoại tình."

Tự nguyện sống khiết tịnh

¹⁰ Các môn đệ thưa Người: "Nếu làm chồng mà phải như thế đối với vợ, thì thà đừng lấy vợ còn hơn."¹¹ Nhưng Người nói với các ông: "Không phải ai cũng hiểu được câu nói ấy, nhưng chỉ những ai được Thiên Chúa cho hiểu mới hiểu."¹² Quả vậy, có những người không kết hôn vì từ khi lọt lòng mẹ, họ đã không có khả năng; có những người không thể kết hôn vì bị người ta hoạn; lại có những người tự ý không kết hôn vì Nước Trời. Ai hiểu được thì hiểu."

Đức Giê-su và trẻ em (Mc 10: 13 -16; Lc 18: 15 -17)

¹³ Bấy giờ người ta dẫn trẻ em đến với Đức Giê-su, để Người đặt tay trên chúng và cầu nguyện. Các môn đệ la rầy chúng.¹⁴ Nhưng Đức Giê-su nói: "Cứ để trẻ em đến với Thầy, đừng ngăn cấm chúng, vì Nước Trời là của những ai giống như chúng."¹⁵ Người đặt tay trên chúng, rồi đi khỏi nơi đó.

Người thanh niên có nhiều của cải (Mc 10,17 -22; Lc 18: 18 -23)

¹⁶ Bấy giờ có một người đến thưa Đức Giê-su rằng: "Thưa Thầy, tôi phải làm điều gì tốt để được hưởng sự sống đời đời?" ¹⁷ Đức Giê-su đáp: "Sao anh hỏi tôi về điều tốt? Chỉ có một Đấng tốt lành mà thôi. Nếu anh muốn vào cõi sống, thì hãy giữ các điều răn."¹⁸ Người ấy hỏi: "Điều răn nào?" Đức Giê-su đáp: "Người không được giết người. Người không được ngoại tình. Người không được trộm cắp. Người không được làm chứng gian.¹⁹ Người phải thờ cha kính mẹ", và "Người phải yêu đồng loại như yêu chính mình."²⁰ Người thanh niên ấy nói: "Tất cả những điều đó, tôi đã tuân giữ, tôi còn thiếu điều gì nữa không?" ²¹ Đức Giê-su đáp: "Nếu anh muốn nên hoàn thiện, thì hãy đi bán tài sản của anh và đem cho người nghèo, anh sẽ được một kho tàng trên trời. Rồi hãy đến theo tôi."²² Nghe lời đó, người thanh niên buồn rầu bỏ đi, vì anh ta có nhiều của cải.

Người giàu có khó vào Nước Trời (Mc 10: 23 -27; Lc 18: 24 -27)

²³ Bấy giờ Đức Giê-su nói với các môn đệ của Người: "Thầy bảo thật anh em, người giàu có khó vào Nước Trời.²⁴ Thầy còn nói cho anh em biết: con lạc đà chui qua lỗ kim còn dễ hơn người giàu vào Nước Thiên Chúa."²⁵ Nghe nói vậy, các môn đệ vô cùng sửng sốt và nói: "Thế thì ai có thể được cứu?" ²⁶ Đức Giê-su nhìn thẳng vào các ông và nói: "Đối với loài người thì điều đó không thể được, nhưng đối với Thiên Chúa, thì mọi sự đều có thể được."

Phần thưởng dành cho ai bỏ mọi sự mà theo Đức Giê-su (Mc 10: 28 -31; Lc 18: 28 -30)

²⁷ Bấy giờ ông Phê-rô lên tiếng thưa Người: "Thầy coi, phần chúng con, chúng con đã bỏ mọi sự mà theo Thầy. Vậy chúng con sẽ được gì?" ²⁸ Đức Giê-su đáp: "Thầy bảo thật anh em: anh em là những người đã theo Thầy, thì đến thời tái sinh, khi Con Người ngự toà vinh hiển, anh em cũng sẽ được ngự trên mười hai toà mà xét xử mười hai chi tộc Ít-ra-en.²⁹ Và phàm ai bỏ nhà cửa, anh em, chị em, cha mẹ, con cái hay ruộng đất, vì danh Thầy, thì sẽ được gấp bội và còn được sự sống vĩnh cửu làm gia nghiệp.

³⁰ "Nhiều kẻ đứng đầu sẽ phải xuống hàng chót, và nhiều kẻ đứng chót sẽ được lên hàng đầu."

Chương 20

Dụ ngôn thợ làm vườn nho

20. ¹ “Nước Trời giống như chuyện gia chủ kia, vừa tảng sáng đã ra mướn thợ vào làm việc trong vườn nho của mình.² Sau khi đã thoả thuận với thợ là mỗi ngày một quan tiền, ông sai họ vào vườn nho làm việc.³ Khoảng giờ thứ ba, ông lại trở ra, thấy có những người khác ở không, đang đứng ngoài chợ.⁴ Ông cũng bảo họ: “Cả các anh nữa, hãy đi vào vườn nho, tôi sẽ trả cho các anh hợp lẽ công bằng.”⁵ Họ liền đi. Khoảng giờ thứ sáu, rồi giờ thứ chín, ông lại trở ra và cũng làm y như vậy.⁶ Khoảng giờ mười một, ông trở ra và thấy còn có những người khác đứng đó, ông nói với họ: “Sao các anh đứng đây suốt ngày không làm gì hết?”⁷ Họ đáp: “Vì không ai mướn chúng tôi.” Ông bảo họ: “Cả các anh nữa, hãy đi vào vườn nho!”⁸ Chiều đến, ông chủ vườn nho bảo người quản lý: “Anh gọi thợ lại mà trả công cho họ, bắt đầu từ những người vào làm sau chót tới những người vào làm trước nhất.”⁹ Vậy những người mới vào làm lúc giờ mười một tiến lại, và lãnh được mỗi người một quan tiền.¹⁰ Khi đến lượt những người vào làm trước nhất, họ tưởng sẽ được lãnh nhiều hơn, thế nhưng cũng chỉ lãnh được mỗi người một quan tiền.¹¹ Họ vừa lãnh vừa căn nhắc gia chủ:¹² “Mấy người sau chót này chỉ làm có một giờ, thế mà ông lại coi họ ngang hàng với chúng tôi là những người đã phải làm việc nặng nhọc cả ngày, lại còn bị nắng nôi thiêu đốt.”¹³ Ông chủ trả lời cho một người trong bọn họ: “Này bạn, tôi đâu có xử bất công với bạn. Bạn đã chẳng thoả thuận với tôi là một quan tiền sao?¹⁴ Cầm lấy phần của bạn mà đi đi. Còn tôi, tôi muốn cho người vào làm sau chót này cũng được bằng bạn đó.¹⁵ Chẳng lẽ tôi lại không có quyền tùy ý định đoạt về những gì là của tôi sao? Hay vì thấy tôi tốt bụng, mà bạn đâm ra ghen tức?”¹⁶ Thế là những kẻ đứng chót sẽ được lên hàng đầu, còn những kẻ đứng đầu sẽ phải xuống hàng chót. (Vì kẻ được gọi thì nhiều, mà người được chọn thì ít.)

Đức Giê-su tiên báo cuộc Thương Khó lần thứ ba (Mc 10: 32 -34; Lc 18: 31 -34)

¹⁷ Lúc sắp lên Giê-ru-sa-lem, Đức Giê-su đưa Nhóm Mười Hai đi riêng với mình, và dọc đường, Người nói với các ông:¹⁸ “Này chúng ta lên Giê-ru-sa-lem, và Con Người sẽ bị nộp cho các thượng tế và kinh sư. Họ sẽ kết án xử tử Người,¹⁹ sẽ nộp Người cho dân ngoại nhạo báng, đánh đòn và đóng đinh vào thập giá và, ngày thứ ba, Người sẽ trỗi dậy.”

Bà mẹ của hai người con ông Dê-bê-đê (Mc 10: 35 -40)

²⁰ Bấy giờ bà mẹ của các con ông Dê-bê-đê đến gặp Đức Giê-su, có các con bà đi theo; bà bái lạy và kêu xin Người một điều.²¹ Người hỏi bà: "Bà muốn gì?" Bà thưa: "Xin Thầy truyền cho hai con tôi đây, một người ngồi bên hữu, một người bên tả Thầy trong Nước Thầy."²² Đức Giê-su bảo: "Các người không biết các người xin gì! Các người có uống nổi chén Thầy sắp uống không?" Họ đáp: "Thưa uống nổi."²³ Đức Giê-su bảo: "Chén của Thầy, các người sẽ uống; còn việc ngồi bên hữu hay bên tả Thầy, thì Thầy không có quyền cho, nhưng Cha Thầy đã chuẩn bị cho ai, thì kẻ ấy mới được."

Ai làm lớn phải phục vụ (Mc 10: 40 -45)

²⁴ Nghe vậy, mười môn đệ kia tức tối với hai anh em đó.²⁵ Nhưng Đức Giê-su gọi các ông lại và nói: "Anh em biết: thủ lãnh các dân thì dùng uy mà thống trị dân, những người làm lớn thì lấy quyền mà cai quản dân.²⁶ Giữa anh em thì không được như vậy: Ai muốn làm lớn giữa anh em, thì phải làm người phục vụ anh em.²⁷ Và ai muốn làm đầu anh em thì phải làm đầy tớ anh em.²⁸ Cũng như Con Người đến không phải để được người ta phục vụ, nhưng là để phục vụ và hiến dâng mạng sống làm giá chuộc muôn người."

Đức Giê-su chữa hai người mù tại Giê-ri-khô (Mc 10: 46 - 52; Lc 18: 35 -43)

²⁹ Khi Đức Giê-su và môn đệ ra khỏi thành Giê-ri-khô, dân chúng lũ lượt đi theo Người.³⁰ Và kìa có hai người mù ngồi ở vệ đường, vừa nghe Đức Giê-su đi ngang qua đó, liền kêu lên rằng: "Lạy Ngài, lạy Con vua Đa-vít, xin dủ lòng thương chúng tôi!"³¹ Đám đông quát nạt, bảo họ im đi, nhưng họ càng kêu lớn hơn nữa: "Lạy Ngài, lạy Con vua Đa-vít, xin dủ lòng thương chúng tôi!"³² Đức Giê-su dừng lại, gọi họ đến và nói: "Các anh muốn tôi làm gì cho các anh?"³³ Họ thưa: "Lạy Ngài, xin cho mắt chúng tôi được mở ra!"³⁴ Đức Giê-su chạnh lòng thương, sờ vào mắt họ; tức khắc, họ nhìn thấy được và đi theo Người.

Chương 21

Đức Giê-su vào Giê-ru-sa-lem với tư cách là Đấng Mê-si-a (Mc 11: 1-11; Lc 19: 28 -38; Ga 12: 12 -16)

21. ¹ Khi thầy trò đến gần thành Giê-ru-sa-lem và tới làng Bết-pha-gê, phía núi Ô-liu, Đức Giê-su sai hai môn đệ và² bảo: "Các anh đi vào làng trước mặt kia, và sẽ thấy ngay một con lừa mẹ đang cột sẵn đó, có con lừa con bên cạnh. Các anh cởi dây ra và dắt về cho Thầy.³ Nếu

có ai nói gì với các anh, thì trả lời là Chúa cần đến chúng, Người sẽ gọi lại ngay.”⁴ Sự việc đó xảy ra như thế để ứng nghiệm lời ngôn sứ:⁵ “Hãy bảo thiếu nữ Xi-on: Kìa Đức Vua của người đang đến với người hiền hậu ngồi trên lưng lừa, lưng lừa con, là con của một con vật chở đồ.⁶ Các môn đệ ra đi và làm theo lời Đức Giê-su đã truyền.⁷ Các ông dắt lừa mẹ và lừa con về, trải áo choàng của mình trên lưng chúng, và Đức Giê-su cỡi lên.⁸ Một đám người rất đông cũng lấy áo choàng trải xuống mặt đường, một số khác lại chặt nhánh chặt lá mà rải lên lối đi.⁹ Dân chúng, người đi trước, kẻ theo sau, reo hò vang dậy: Hoan hô Con vua Đa-vít! Chúc tụng Đấng ngự đến nhân danh Đức Chúa! Hoan hô trên các tầng trời.

¹⁰ Khi Đức Giê-su vào Giê-ru-sa-lem, cả thành náo động, và thiên hạ hỏi nhau: “Ông này là ai vậy?”¹¹ Dân chúng trả lời: “Ngôn sứ Giê-su, người Na-da-rét, xứ Ga-li-lê đấy.”

Đức Giê-su đuổi những người đang mua bán trong Đền Thờ (Mc 11: 15 -19; Lc 19: 45 -48; Ga 2:13 -22)

¹² Đức Giê-su vào Đền Thờ, đuổi tất cả những người đang mua bán trong Đền Thờ, lật bàn của những người đổi bạc và xô ghế của những kẻ bán bồ câu.¹³ Rồi Người bảo họ: “Đã có lời chép rằng: Nhà Ta sẽ được gọi là nhà cầu nguyện, thế mà các người lại biến thành sào huyệt của bọn cướp.”¹⁴ Có những kẻ mù loà, què quặt đến với Người trong Đền Thờ, và Người đã chữa họ lành.¹⁵ Nhưng các thượng tế và kinh sư thấy những việc lạ lùng Người đã làm và thấy lũ trẻ reo hò trong Đền Thờ: “Hoan hô Con vua Đa-vít!”, thì tức tối¹⁶ và nói với Người rằng: “Ông có nghe chúng nói gì không?” Đức Giê-su đáp: “Có; nhưng còn lời này, các ông chưa bao giờ đọc sao: Ta sẽ cho miệng con thơ trẻ nhỏ cất tiếng ngợi khen?”¹⁷ Rồi Người bỏ họ mà ra khỏi thành, đến Bê-ta-ni-a và qua đêm tại đó.

Cây vả không ra trái (Mc 11: 12 -14, 20 -24)

¹⁸ Sáng sớm, khi trở vào thành, Người cảm thấy đói.¹⁹ Trông thấy cây vả ở bên đường, Người lại gần nhưng không tìm được gì cả, chỉ thấy lá thối. Nên Người nói: “Từ nay, không bao giờ mày có trái nữa!” Cây vả chết khô ngay lập tức.²⁰ Thấy vậy, các môn đệ ngạc nhiên nói: “Sao cây vả lại chết khô ngay lập tức như thế?”²¹ Đức Giê-su trả lời: “Thầy bảo thật anh em, nếu anh em tin và không chút nghi nan, thì chẳng những anh em làm được điều Thầy vừa làm cho cây vả, mà hơn nữa, anh em có bảo núi này: “Dời chỗ đi, nhào xuống biển!”, thì sự việc sẽ xảy ra như thế.²² Tất cả những gì anh em lấy lòng tin mà xin khi cầu nguyện, thì anh em sẽ được.”

Câu hỏi về quyền bính của Đức Giê-su (Mc 11: 27 -33; Lc 20: 1-8)

²³ Đức Giê-su vào Đền Thờ, và trong khi Người giảng dạy, các thượng tế và kỳ mục trong dân đến gần Người và hỏi: "Ông lấy quyền nào mà làm các điều ấy? Ai đã cho ông quyền ấy?" ²⁴ Đức Giê-su đáp: "Còn tôi, tôi chỉ xin hỏi các ông một điều thôi; nếu các ông trả lời được cho tôi, thì tôi cũng sẽ nói cho các ông biết tôi lấy quyền nào mà làm các điều ấy.²⁵ Vậy, phép rửa của ông Gio-an do đâu mà có? Do Trời hay do người ta?" Họ mới nghĩ thầm: "Nếu mình nói: "Do Trời", thì ông ấy sẽ vặn lại: "Thế sao các ông lại không tin ông ấy?" ²⁶ Còn nếu mình nói: "Do người ta", thì mình sợ dân chúng, vì ai nấy đều cho ông Gio-an là một ngôn sứ."²⁷ Họ mới trả lời Đức Giê-su: "Chúng tôi không biết." Người cũng nói với họ: "Tôi cũng vậy, tôi không nói cho các ông là tôi lấy quyền nào mà làm các điều ấy."

Dụ ngôn hai người con

²⁸ Các ông nghĩ sao: Một người kia có hai con trai. Ông ta đến nói với người thứ nhất: "Này con, hôm nay con hãy đi làm vườn nho."²⁹ Nó đáp: "Con không muốn đâu!" Nhưng sau đó, nó hối hận, nên lại đi.³⁰ Ông đến gặp người thứ hai, và cũng bảo như vậy. Nó đáp: "Thưa ngài, con đây!" nhưng rồi lại không đi.³¹ Trong hai người con đó, ai đã thi hành ý muốn của người cha?" Họ trả lời: "Người thứ nhất." Đức Giê-su nói với họ: "Tôi bảo thật các ông: những người thu thuế và những cô gái điếm vào Nước Thiên Chúa trước các ông.³² Vì ông Gio-an đã đến chỉ đường công chính cho các ông, mà các ông không tin ông ấy; còn những người thu thuế và những cô gái điếm lại tin. Phần các ông, khi đã thấy vậy rồi, các ông vẫn không chịu hối hận mà tin ông ấy."

Dụ ngôn những tá điền sát nhân (Mc 12: 1-12; Lc 20: 9-19)

³³ Các ông hãy nghe một dụ ngôn khác: "Có gia chủ kia trồng được một vườn nho; chung quanh vườn, ông rào giậu; trong vườn, ông khoét bồn đập nho, và xây một tháp canh. Ông cho tá điền canh tác, rồi đi vắng.³⁴ Gần đến mùa hái nho, ông sai đầy tớ đến gặp các tá điền để thu hoa lợi.³⁵ Bọn tá điền bắt các đầy tớ ông: chúng đánh người này, giết người kia, ném đá người nọ.³⁶ Ông lại sai một số đầy tớ khác đông hơn trước: nhưng bọn tá điền cũng xử với họ y như vậy.³⁷ Sau cùng, ông sai chính con trai mình đến gặp chúng, vì nghĩ rằng: "Chúng sẽ nể con ta."³⁸ Nhưng bọn tá điền vừa thấy người con, thì bảo nhau: "Đứa thừa tự đây rồi! Nào ta giết quách nó đi, và đoạt lấy gia tài nó!"³⁹ Thế là chúng bắt lấy cậu, quăng ra bên ngoài vườn nho, và giết

đi.⁴⁰ Vậy xin hỏi: Khi ông chủ vườn nho đến, ông sẽ làm gì bọn tá điền kia? ⁴¹ Họ đáp: "Ác giả ác báo, ông sẽ tru diệt bọn chúng, và cho các tá điền khác canh tác vườn nho, để cứ đúng mùa, họ nộp hoa lợi cho ông."⁴² Đức Giê-su bảo họ: "Các ông chưa bao giờ đọc câu này trong Kinh Thánh sao? Tảng đá thợ xây nhà loại bỏ lại trở nên đá tảng góc tường. Đó chính là công trình của Chúa, công trình kỳ diệu trước mắt chúng ta.

⁴³ Bởi đó, tôi nói cho các ông hay: Nước Thiên Chúa, Thiên Chúa sẽ lấy đi không cho các ông nữa, mà ban cho một dân biết làm cho Nước ấy sinh hoa lợi.⁴⁴ Ai ngã xuống đá này, kẻ ấy sẽ tan xương; đá này rơi trúng ai, sẽ làm người ấy nát thịt."

⁴⁵ Nghe những dụ ngôn Người kể, các thượng tế và người Pha-ri-sêu hiểu là Người nói về họ.⁴⁶ Họ tìm cách bắt Người, nhưng lại sợ dân chúng, vì dân chúng cho Người là một ngôn sứ.

Chương 22

Dụ ngôn tiệc cưới (Lc 14: 15 -24)

22. ¹ Đức Giê-su lại dùng dụ ngôn mà nói với họ rằng:² "Nước Trời cũng giống như chuyện một vua kia mở tiệc cưới cho con mình.³ Nhà vua sai đầy tớ đi thỉnh các quan khách đã được mời trước, xin họ đến dự tiệc, nhưng họ không chịu đến.⁴ Nhà vua lại sai những đầy tớ khác đi, và dặn họ: "Hãy thưa với quan khách đã được mời rằng: Này cỗ bàn, ta đã dọn xong, bò tơ và thú béo đã hạ rồi, mọi sự đã sẵn. Mời quý vị đến dự tiệc cưới!"⁵ Nhưng quan khách không thèm đếm xỉa tới, lại bỏ đi: kẻ thì đi thăm trại, người thì đi buôn,⁶ còn những kẻ khác lại bắt các đầy tớ của vua mà sỉ nhục và giết chết.⁷ Nhà vua liền nổi cơn thịnh nộ, sai quân đi tru diệt bọn sát nhân ấy và thiêu huỷ thành phố của chúng.⁸ Rồi nhà vua bảo đầy tớ: "Tiệc cưới đã sẵn sàng rồi, mà những kẻ đã được mời lại không xứng đáng.⁹ Vậy các người đi ra các ngã đường, gặp ai cũng mời hết vào tiệc cưới."¹⁰ Đầy tớ liền đi ra các ngõ đường, gặp ai, bất luận xấu tốt, cũng tập hợp cả lại, nên phòng tiệc cưới đã đầy thực khách.¹¹ "Bấy giờ nhà vua tiến vào quan sát khách dự tiệc, thấy ở đó có một người không mặc y phục lễ cưới,¹² mới hỏi người ấy: "Này bạn, làm sao bạn vào đây mà lại không có y phục lễ cưới?" Người ấy cảm miệng không nói được gì.¹³ Nhà vua liền bảo những người phục dịch: "Trói chân tay nó lại, quăng nó ra chỗ tối tăm bên ngoài, ở đó người ta sẽ phải khóc lóc nghiêng rống!"¹⁴ Vì kẻ được gọi thì nhiều, mà người được chọn thì ít."

Nộp thuế cho Xê-da (Mc 12: 13 -17; Lc 20: 20 -26)

¹⁵ Bấy giờ những người Pha-ri-sêu đi bàn bạc với nhau, tìm cách làm cho Đức Giê-su phải lỡ lời mà mắc bẫy.

¹⁶ Họ sai các môn đệ của họ cùng đi với những người phe Hê-rô-đê, đến nói với Đức Giê-su rằng: "Thưa Thầy, chúng tôi biết Thầy là người chân thật và cứ sự thật mà dạy đường lối của Thiên Chúa. Thầy cũng chẳng vị nể ai, vì Thầy không cứ bề ngoài mà đánh giá người ta.¹⁷ Vậy xin Thầy cho biết ý kiến: có được phép nộp thuế cho Xê-da hay không? "

¹⁸ Nhưng Đức Giê-su biết họ có ác ý, nên Người nói: "Tại sao các người lại thử tôi, hỡi những kẻ giả hình!¹⁹ Cho tôi xem đồng tiền nộp thuế! " Họ liền đưa cho Người một quan tiền.²⁰ Người hỏi họ: "Hình và danh hiệu này là của ai đây? " ²¹ Họ đáp: "Của Xê-da." Bấy giờ, Người bảo họ: "Thế thì của Xê-da, trả về Xê-da; của Thiên Chúa, trả về Thiên Chúa."²² Nghe vậy, họ ngạc nhiên và để Người lại đó mà đi.

Kẻ chết sống lại (Mc 12: 18 -27; Lc 20: 27 -40)

²³ Hôm đó, có những người thuộc nhóm Xa-đốc, đến gặp Đức Giê-su. Nhóm này chủ trương không có sự sống lại. Họ hỏi Người:²⁴ "Thưa Thầy, ông Mô-sê có nói: Nếu ai chết mà không có con, thì anh hay em của người ấy phải cưới lấy người vợ goá, để sinh con nối dòng cho anh hay em mình.²⁵ Mà, trong chúng tôi, nhà kia có bảy anh em trai. Người anh cả lấy vợ, rồi chết, và vì không có con nối dòng, nên để vợ lại cho em.²⁶ Người thứ hai, rồi người thứ ba, cho đến hết bảy người, người nào cũng vậy.²⁷ Sau hết, người đàn bà ấy cũng chết.²⁸ Vậy, trong ngày sống lại, bà ấy sẽ là vợ ai trong số bảy người, vì tất cả đều đã lấy bà?" ²⁹ Đức Giê-su trả lời họ: "Các ông lầm, vì không biết Kinh Thánh, cũng chẳng biết quyền năng Thiên Chúa.³⁰ Quả thế, trong ngày sống lại, người ta chẳng lấy vợ lấy chồng, nhưng sẽ giống như các thiên thần trên trời.³¹ Còn về vấn đề kẻ chết sống lại, thì các ông không đọc lời Thiên Chúa đã phán cùng các ông sao?³² Người phán: Ta là Thiên Chúa của Áp-ra-ham, Thiên Chúa của I-xa-ác và Thiên Chúa của Gia-cóp. Người không phải là Thiên Chúa của kẻ chết, nhưng là của kẻ sống."³³ Dân chúng kinh ngạc khi nghe lời Người dạy.

Điều răn trọng nhất (Mc 12: 28 -34; Lc 10: 25 -28)

³⁴ Khi nghe tin Đức Giê-su đã làm cho nhóm Xa-đốc phải câm miệng, thì những người Pha-ri-sêu họp nhau lại. ³⁵ Rồi một người thông luật trong nhóm hỏi Đức Giê-su để thử Người rằng:³⁶ "Thưa Thầy, trong sách Luật Mô-sê, điều răn nào là điều răn trọng nhất? " ³⁷ Đức Giê-su đáp: "Người phải yêu mến Đức Chúa, Thiên Chúa của người, hết lòng,

hết linh hồn và hết trí khôn người.³⁸ Đó là điều răn quan trọng nhất và điều răn thứ nhất.³⁹ Còn điều răn thứ hai, cũng giống điều răn ấy, là: người phải yêu người thân cận như chính mình.⁴⁰ Tất cả Luật Mô-sê và các sách ngôn sứ đều tùy thuộc vào hai điều răn ấy.”

Đức Ki-tô là Con và cũng là Chúa của vua Đa-vít (Mc 12: 35 -37; Lc 20: 41 -44)

⁴¹ Những người Pha-ri-sêu đang tụ tập thì Đức Giê-su hỏi họ⁴² rằng: “Các ông nghĩ sao về Đấng Ki-tô? Người là con của ai? ” Họ thưa: “Con của vua Đa-vít.”⁴³ Người hỏi: “Vậy tại sao vua Đa-vít, được Thần Khí soi sáng, lại gọi Người là Chúa Thượng, khi nói rằng:⁴⁴ Đức Chúa phán cùng Chúa Thượng tôi: bên hữu Cha đây, Con lên ngự trị, để rồi bao bọc địch thù, Cha sẽ đặt dưới chân Con?”

⁴⁵ “Vậy nếu vua Đa-vít gọi Đấng Ki-tô là Chúa Thượng, thì làm sao Đấng Ki-tô lại là con vua ấy được? ”⁴⁶ Không ai đáp lại Người được một tiếng. Và từ ngày ấy, chẳng ai còn dám chất vấn Người nữa.

Chương 23

Các kinh sư và người Pha-ri-sêu giả hình (Mc 12: 38 -40; Lc 11: 43 -46; 20: 45 -47)

23. ¹ Bấy giờ, Đức Giê-su nói với dân chúng và các môn đệ Người rằng:² “Các kinh sư và các người Pha-ri-sêu ngồi trên toà ông Mô-sê mà giảng dạy.³ Vậy, tất cả những gì họ nói, anh em hãy làm, hãy giữ, còn những việc họ làm, thì đừng có làm theo, vì họ nói mà không làm.⁴ Họ bó những gánh nặng mà chất lên vai người ta, nhưng chính họ thì lại không buồn động ngón tay vào.⁵ Họ làm mọi việc cốt để cho thiên hạ thấy. Quả vậy, họ đeo những hộp kinh thật lớn, mang những tua áo thật dài.⁶ Họ ưa ngồi cỗ nhất trong đám tiệc, chiếm hàng ghế đầu trong hội đường,⁷ ưa được người ta chào hỏi ở những nơi công cộng và được thiên hạ gọi là “ráp-bi”.⁸ “Phần anh em, thì đừng để ai gọi mình là “ráp-bi”, vì anh em chỉ có một Thầy; còn tất cả anh em đều là anh em với nhau.⁹ Anh em cũng đừng gọi ai dưới đất này là cha của anh em, vì anh em chỉ có một Cha là Cha trên trời.¹⁰ Anh em cũng đừng để ai gọi mình là người lãnh đạo, vì anh em chỉ có một vị lãnh đạo, là Đức Ki-tô.¹¹ Trong anh em, người làm lớn hơn cả, phải làm người phục vụ anh em.¹² Ai tôn mình lên, sẽ bị hạ xuống; còn ai hạ mình xuống, sẽ được tôn lên.

Đức Giê-su khiển trách các kinh sư và người Pha-ri-sêu (Mc 12: 40; Lc 11: 39 -48; 20: 47)

¹³ “Khốn cho các người, hỡi các kinh sư và người Pha-ri-sêu giả hình! Các người khoá cửa Nước Trời không cho thiên hạ vào! Các người đã không vào, mà những kẻ muốn vào, các người cũng không để họ vào. (¹⁴ Khốn cho các người, hỡi các kinh sư và người Pha-ri-sêu giả hình! Các người nuốt hết tài sản của các bà goá, lại còn làm bộ đọc kinh cầu nguyện lâu giờ, cho nên các người sẽ bị kết án nghiêm khắc hơn).

¹⁵ “Khốn cho các người, hỡi các kinh sư và người Pha-ri-sêu giả hình! Các người rảo khắp biển cả đất liền để rử cho được một người theo đạo; nhưng khi họ theo rồi, các người lại làm cho họ đáng xuống hoả ngục gấp đôi các người.

¹⁶ “Khốn cho các người, những kẻ dẫn đường mù quáng! Các người bảo: “Ai chỉ Đèn Thờ mà thề, thì có thề cũng như không; còn ai chỉ vàng trong Đèn Thờ mà thề, thì bị ràng buộc.”¹⁷ Đồ ngu si mù quáng! Thế thì vàng hay Đèn Thờ là nơi làm cho vàng nên của thánh, cái nào trọng hơn?¹⁸ Các người còn nói: “Ai chỉ bàn thờ mà thề, thì có thề cũng như không; nhưng ai chỉ lễ vật trên bàn thờ mà thề, thì bị ràng buộc.”¹⁹ Đồ mù quáng! Thế thì lễ vật hay bàn thờ là nơi làm cho lễ vật nên của thánh, cái nào trọng hơn?²⁰ Vậy ai chỉ bàn thờ mà thề, là chỉ bàn thờ và mọi sự trên bàn thờ mà thề.²¹ Và ai chỉ Đèn Thờ mà thề, là chỉ Đèn Thờ và Đấng ngự ở đó mà thề.²² Và ai chỉ trời mà thề, là chỉ ngài Thiên Chúa và cả Thiên Chúa ngự trên đó mà thề.

²³ “Khốn cho các người, hỡi các kinh sư và người Pha-ri-sêu giả hình! Các người nộp thuế thập phân về bạc hà, thì là, rau húng, mà bỏ những điều quan trọng nhất trong Lễ Luật là công lý, lòng nhân và thành tín. Các điều này vẫn cứ phải làm, mà các điều kia thì không được bỏ.²⁴ Quân dẫn đường mù quáng! Các người lọc con muối, nhưng lại nuốt con lạc đà.

²⁵ “Khốn cho các người, hỡi các kinh sư và người Pha-ri-sêu giả hình! Các người rửa sạch bên ngoài chén đĩa, nhưng bên trong thì đầy những chuyện cướp bóc và ăn chơi vô độ.²⁶ Hỡi người Pha-ri-sêu mù quáng kia, hãy rửa bên trong chén đĩa cho sạch trước đã, để bên ngoài cũng được sạch.

²⁷ “Khốn cho các người, hỡi các kinh sư và người Pha-ri-sêu giả hình! Các người giống như mồ mả tô vôi, bên ngoài có vẻ đẹp, nhưng bên trong thì đầy xương người chết và đủ mọi thứ ô uế.²⁸ Các người cũng

vậy, bên ngoài thì có vẻ công chính trước mặt thiên hạ, nhưng bên trong toàn là giả hình và gian ác!

²⁹ “Khốn cho các người, hỡi các kinh sư và người Pha-ri-sêu giả hình! Các người xây mồ cho các ngôn sứ và tô má cho những người công chính.³⁰ Các người nói: “Nếu như chúng ta sống vào thời của tổ tiên, hẳn chúng ta đã không thông đồng với các ngài mà đổ máu các ngôn sứ.”³¹ Như vậy, các người tự làm chứng rằng các người đúng là con cháu của những kẻ đã giết các ngôn sứ.³² Thì các người đổ thêm cho đầy dẫy tội của tổ tiên các người đi!

Tội ác và hình phạt (Lc 11: 49 -51)

³³ “Đồ mãng xà, nòi rắn độc kia! Các người trốn đâu cho khỏi hình phạt hoá ngục?³⁴ Vì thế, này tôi sai ngôn sứ, hiền nhân và kinh sư đến cùng các người: các người sẽ giết và đóng đinh người này vào thập giá, đánh đòn người kia trong hội đường và lũng bắt họ từ thành này đến thành khác.³⁵ Như vậy, máu của tất cả những người công chính đã đổ xuống đất, thì cũng đổ xuống đầu các người, từ máu ông A-ben, người công chính, đến máu ông Da-ca-ri-a, con ông Be-réc-gia, mà các người đã giết giữa đền thánh và bàn thờ.³⁶ Tôi bảo thật các người: tất cả những tội ấy sẽ đổ xuống đầu thế hệ này.

Đức Giê-su thương tiếc thành Giê-ru-sa-lem (Lc 13: 34 - 35)

³⁷ “Giê-ru-sa-lem, Giê-ru-sa-lem! Người giết các ngôn sứ và ném đá những kẻ được sai đến cùng người! Đã bao lần Ta muốn tập hợp con cái người lại, như gà mẹ tập hợp gà con dưới cánh, mà các người không chịu.³⁸ Thì này, nhà các người sẽ bị bỏ hoang mặc cho các người.³⁹ Thật vậy, Ta nói cho các người hay, từ nay các người sẽ không còn thấy Ta nữa, cho đến khi các người nói: Chúc tụng Đấng ngự đến nhân danh Đức Chúa!”

2. BÀI GIẢNG VỀ THỜI CÁNH CHUNG

Chương 24

Nhập đề (Mc 13: 1-4; Lc 21: 5-7)

24. ¹ Khi Đức Giê-su từ trong Đền Thờ đi ra, thì các môn đệ của Người lại gần chỉ cho Người xem công trình kiến trúc Đền Thờ.² Nhưng Người nói: “Anh em nhìn thấy tất cả những cái đó, phải không? Thầy bảo thật

anh em: tại đây, sẽ không còn tảng đá nào trên tảng đá nào; tất cả đều sẽ bị phá đổ.”³ Sau đó, lúc Người ngồi trên núi Ô-liu, các môn đệ tới gặp riêng Người và thưa: “Xin Thầy nói cho chúng con biết khi nào những sự việc ấy xảy ra, và cứ điềm nào mà biết ngày Thầy quang lâm và ngày tận thế? ”

Những cơn đau đớn khởi đầu (Mc 13: 5-13; Lc 21: 8-19)

⁴ Đức Giê-su đáp: “Anh em hãy coi chừng, đừng để ai lừa gạt anh em,⁵ vì sẽ có nhiều kẻ mạo danh Thầy đến nói rằng: “Chính Ta đây là Đấng Ki-tô”, và họ sẽ lừa gạt được nhiều người.⁶ Anh em sẽ nghe có giặc giã và tin đồn giặc giã; coi chừng, đừng khiếp sợ, vì những việc đó phải xảy ra, nhưng chưa phải là tận cùng.⁷ Quả thế, dân này sẽ nổi dậy chống dân kia, nước này chống nước nọ. Sẽ có những cơn đói kém, và những trận động đất ở nhiều nơi.⁸ Nhưng tất cả những sự việc ấy chỉ là khởi đầu các cơn đau đớn.

⁹ “Bấy giờ, người ta sẽ nộp anh em, khiến anh em phải khốn quẫn, và người ta sẽ giết anh em; anh em sẽ bị mọi dân tộc thù ghét vì danh Thầy.¹⁰ Bấy giờ sẽ có nhiều người vấp ngã. Người ta sẽ nộp nhau và thù ghét nhau.¹¹ Sẽ có nhiều ngôn sứ giả xuất hiện và lừa gạt được nhiều người.¹² Vì tội ác gia tăng, nên lòng yêu mến của nhiều người sẽ nguội đi.¹³ Nhưng kẻ nào bền chí đến cùng, kẻ ấy sẽ được cứu thoát.

¹⁴ “Tin Mừng này về Vương Quốc sẽ được loan báo trên khắp thế giới, để làm chứng cho mọi dân tộc được biết. Và bấy giờ sẽ là tận cùng.”

Cơn gian nan khốn khổ tại Giê-ru-sa-lem (Mc 13: 14 -23; Lc 21: 20 -24)

¹⁵ “VẬY, khi anh em thấy đặt trong nơi thánh Đền Ghê Tờm Khố Hại mà ngôn sứ Đa-ni-en đã nói đến người đọc hãy lo mà hiểu!¹⁶ thì bấy giờ ai ở miền Giu-đê, hãy trốn lên núi,¹⁷ ai ở trên sân thượng thì đừng xuống lấy đồ đạc trong nhà,¹⁸ ai ở ngoài đồng, đừng trở lại phía sau lấy áo choàng của mình.¹⁹ Khốn cho những người mang thai và những người đang cho con bú trong những ngày đó!²⁰ Anh em hãy cầu xin cho khỏi phải chạy trốn vào mùa đông hay ngày sa-bát.²¹ Vì khi ấy sẽ có cơn gian nan khốn khổ đến mức từ thuở khai thiên lập địa cho đến bây giờ chưa khi nào xảy ra, và sẽ không bao giờ xảy ra như vậy nữa.²² ếu những ngày ấy không được rút ngắn lại, thì không ai được cứu thoát; nhưng, vì những người được tuyển chọn, các ngày ấy sẽ được rút ngắn

²³ “Bấy giờ, nếu có ai bảo anh em: “Này, Đấng Ki-tô ở đây” hoặc “ở đó”, thì anh em đừng tin.²⁴ Thật vậy, sẽ có những Ki-tô giả và ngôn sứ

giả xuất hiện, đưa ra những dấu lạ lớn lao và những điềm thiêng, đến nỗi chúng lừa gạt cả những người đã được tuyển chọn, nếu có thể.²⁵ Thầy báo trước cho anh em đấy!

Cuộc quang lâm của Con Người (Lc 17: 23 -24)

²⁶ “Vậy, nếu người ta báo anh em: “Này, Người ở trong hoang địa”, anh em chớ ra đó; “Kìa, Người ở trong phòng kín”, anh em cũng đừng tin.²⁷ Vì, như chớp loé ra từ phương đông và chiếu sáng đến phương tây thế nào, thì cuộc quang lâm của Con Người cũng sẽ như vậy.²⁸ Xác chết nằm đâu, diều hâu tụ đó.

Hiện tượng của ngày Quang Lâm (Mc 13: 24 -27; Lc 21: 25 -28)

²⁹ “Ngay sau những ngày gian nan ấy, thì mặt trời sẽ ra tối tăm, mặt trăng không còn chiếu sáng, các ngôi sao từ trời sa xuống và các quyền lực trên trời bị lay chuyển.³⁰ Bấy giờ, dấu hiệu của Con Người sẽ xuất hiện trên trời; bấy giờ mọi chi tộc trên mặt đất sẽ dấm ngực và sẽ thấy Con Người rất uy nghi vinh hiển ngự giá mây trời mà đến.³¹ Người sẽ sai các thiên sứ của Người thổi loa vang dậy, tập hợp những kẻ được Người tuyển chọn từ bốn phương, từ chân trời này đến chân trời kia.

Thí dụ cây vả (Mc 13: 28 -32; Lc 21: 29 -33)

³² “Anh em cứ lấy thí dụ cây vả mà học hỏi. Khi cành nó xanh tươi và đâm chồi nảy lộc, thì anh em biết là mùa hè đã đến gần.³³ Cũng vậy, khi thấy tất cả những điều đó, anh em hãy biết là Con Người đã đến gần, ở ngay ngoài cửa rồi.³⁴ Thầy bảo thật anh em: thế hệ này sẽ chẳng qua đi, trước khi mọi điều ấy xảy ra.³⁵ Trời đất sẽ qua đi, nhưng những lời Thầy nói sẽ chẳng qua đâu.³⁶ Còn về ngày và giờ đó thì không ai biết được, ngay cả các thiên sứ trên trời hay cả người Con cũng không; chỉ một mình Chúa Cha biết mà thôi.

Phải canh thức và sẵn sàng (Mc 13: 32 -37; Lc 17: 26 - 30, 35 -36)

³⁷ “Quả thế, thời ông Nô-ê thế nào, thì ngày Con Người quang lâm cũng sẽ như vậy.³⁸ Vì trong những ngày trước nạn hồng thủy, thiên hạ vẫn ăn uống, cưới vợ lấy chồng, mãi cho đến ngày ông Nô-ê vào tàu.³⁹ Họ không hay biết gì, cho đến khi nạn hồng thủy ập tới cuốn đi hết thảy. Ngày Con Người quang lâm cũng sẽ như vậy.⁴⁰ Bấy giờ, hai người đàn ông đang làm ruộng, thì một người được đem đi, một người

bị bỏ lại;⁴¹ hai người đàn bà đang kéo cối xay, thì một người được đem đi, một người bị bỏ lại.

⁴² “Vậy anh em hãy canh thức, vì anh em không biết ngày nào Chúa của anh em đến.⁴³ Anh em hãy biết điều này: nếu chủ nhà biết vào canh nào kẻ trộm sẽ đến, hẳn ông đã thức, không để nó khoét vách nhà mình đâu.⁴⁴ Cho nên anh em cũng vậy, anh em hãy sẵn sàng, vì chính giờ phút anh em không ngờ, thì Con Người sẽ đến.

Dụ ngôn người đầy tớ trung tín (Lc 12: 42 -46)

⁴⁵ “Vậy thì ai là người đầy tớ trung tín và khôn ngoan mà ông chủ đã đặt lên coi sóc gia nhân, để cấp phát lương thực cho họ đúng giờ đúng lúc?⁴⁶ Phúc cho đầy tớ ấy nếu chủ về mà thấy anh ta đang làm như vậy.⁴⁷ Thầy bảo thật anh em, ông sẽ đặt anh ta lên coi sóc tất cả tài sản của mình.⁴⁸ Nhưng nếu tên đầy tớ xấu xa ấy nghĩ bụng: “Còn lâu chủ ta mới về”,⁴⁹ thế rồi hẳn bắt đầu đánh đập các đồng bạn, và chèn chèn với những bọn say sưa,⁵⁰ chủ của tên đầy tớ ấy sẽ đến vào ngày hẳn không chờ, vào giờ hẳn không biết,⁵¹ và ông sẽ loại hẳn ra, bắt chung số phận với những tên giả hình: ở đó, người ta sẽ phải khóc lóc nguyền rủa.”

Chương 25

Dụ ngôn mười trinh nữ

25. ¹ “Bấy giờ, Nước Trời sẽ giống như chuyện mười trinh nữ cầm đèn ra đón chú rể.² Trong mười cô đó, thì có năm cô dại và năm cô khôn.³ Quả vậy, các cô dại mang đèn mà không mang dầu theo.⁴ Còn những cô khôn thì vừa mang đèn vừa mang chai dầu theo.⁵ Vì chú rể đến chậm, nên các cô thiếp đi, rồi ngủ cả.⁶ Nửa đêm, có tiếng la lên: “Chú rể kia rồi, ra đón đi!”⁷ Bấy giờ tất cả các trinh nữ ấy đều thức dậy, và sửa soạn đèn.⁸ Các cô dại nói với các cô khôn rằng: “Xin các chị cho chúng em chút dầu, vì đèn của chúng em tắt mất rồi!”⁹ Các cô khôn đáp: “Sợ không đủ cho chúng em và cho các chị đâu, các chị ra hàng mà mua lấy thì hơn.”¹⁰ Đang lúc các cô đi mua, thì chú rể tới, và những cô đã sẵn sàng được đi theo chú rể vào dự tiệc cưới. Rồi người ta đóng cửa lại.¹¹ Sau cùng, mấy trinh nữ kia cũng đến gọi: “Thưa Ngài, thưa Ngài! mở cửa cho chúng tôi với!”¹² Nhưng Người đáp: “Tôi bảo thật các cô, tôi không biết các cô là ai cả!”¹³ Vậy anh em hãy canh thức, vì anh em không biết ngày nào, giờ nào.

Dụ ngôn những yến bạc (Lc 19: 12 -27)

¹⁴ “Quả thế, cũng như có người kia sắp đi xa, liền gọi đầy tớ đến mà giao phó của cải mình cho họ.¹⁵ Ông cho người này năm yến, người kia hai yến, người khác nữa một yến, tùy khả năng riêng mỗi người. Rồi ông ra đi. Lập tức,¹⁶ người đã lãnh năm yến lấy số tiền ấy đi làm ăn buôn bán, và gây lời được năm yến khác.¹⁷ Cũng vậy, người đã lãnh hai yến gây lời được hai yến khác.¹⁸ Còn người đã lãnh một yến thì đi đào lỗ chôn giấu số bạc của chủ.¹⁹ Sau một thời gian lâu dài, ông chủ đến tính sổ với các đầy tớ và thanh toán sổ sách với họ.²⁰ Người đã lãnh năm yến tiến lại gần, đưa năm yến khác, và nói: “Thưa ông chủ, ông đã giao cho tôi năm yến, tôi đã gây lời được năm yến khác đây.”²¹ Ông chủ nói với người ấy: “Khá lắm! hỡi đầy tớ tài giỏi và trung thành! Được giao ít mà anh đã trung thành, thì tôi sẽ giao nhiều cho anh. Hãy vào mà hưởng niềm vui của chủ anh!”²² Người đã lãnh hai yến cũng tiến lại gần và nói: “Thưa ông chủ, ông đã giao cho tôi hai yến, tôi đã gây lời được hai yến khác đây.”²³ Ông chủ nói với người ấy: “Khá lắm! hỡi đầy tớ tài giỏi và trung thành! Được giao ít mà anh đã trung thành, thì tôi sẽ giao nhiều cho anh. Hãy vào mà hưởng niềm vui của chủ anh!”²⁴ Rồi người đã lãnh một yến cũng tiến lại gần và nói: “Thưa ông chủ, tôi biết ông là người hà khắc, gặt chỗ không gieo, thu nơi không vãi.²⁵ Vì thế, tôi đâm sợ, mới đem chôn giấu yến bạc của ông dưới đất. Của ông đây, ông cầm lấy!”²⁶ Ông chủ đáp: “Hỡi đầy tớ tồi tệ và biếng nhác! Anh đã biết tôi gặt chỗ không gieo, thu nơi không vãi,²⁷ thì đáng lý anh phải gởi số bạc của tôi vào ngân hàng, để khi tôi đến, tôi thu được cả vốn lẫn lời chứ!²⁸ Vậy các ngươi hãy lấy yến bạc khỏi tay nó mà đưa cho người đã có mười yến.²⁹ Vì phàm ai đã có, thì được cho thêm và sẽ có dư thừa; còn ai không có, thì ngay cái đang có, cũng sẽ bị lấy đi.³⁰ Còn tên đầy tớ vô dụng kia, hãy quăng nó ra chỗ tối tăm bên ngoài: ở đó, sẽ phải khóc lóc nghiền răng.”

Cuộc Phán Xét chung

³¹ “Khi Con Người đến trong vinh quang của Người, có tất cả các thiên sứ theo hầu, bấy giờ Người sẽ ngự lên ngai vinh hiển của Người.³² Các dân thiên hạ sẽ được tập hợp trước mặt Người, và Người sẽ tách biệt họ với nhau, như mục tử tách biệt chiên với dê.³³ Người sẽ cho chiên đứng bên phải Người, còn dê ở bên trái.³⁴ Bấy giờ Đức Vua sẽ phán cùng những người ở bên phải rằng: “Nào những kẻ Cha Ta chúc phúc, hãy đến thừa hưởng Vương Quốc dọn sẵn cho các ngươi ngay từ thuở tạo thiên lập địa.³⁵ Vì xưa Ta đói, các ngươi đã cho ăn; Ta khát, các ngươi đã cho uống; Ta là khách lạ, các ngươi đã tiếp rước;³⁶ Ta trần truồng, các ngươi đã cho mặc; Ta đau yếu, các ngươi đã thăm viếng; Ta ngồi tù, các ngươi đến hỏi han.”³⁷ Bấy giờ những người công chính sẽ thưa rằng: “Lạy Chúa, có bao giờ chúng con đã thấy Chúa đói mà cho ăn, khát mà cho uống;³⁸ có bao giờ đã thấy Chúa là khách lạ mà

tiếp rước; hoặc trần truồng mà cho mặc?³⁹ Có bao giờ chúng con đã thấy Chúa đau yếu hoặc ngồi tù, mà đến hỏi han đâu? "⁴⁰ Đức Vua sẽ đáp lại rằng: "Ta bảo thật các ngươi: mỗi lần các ngươi làm như thế cho một trong những anh em bé nhỏ nhất của Ta đây, là các ngươi đã làm cho chính Ta vậy."⁴¹ Rồi Đức Vua sẽ phán cùng những người ở bên trái rằng: "Quân bị nguyên rủa kia, đi đi cho khuất mắt Ta mà vào lửa đời đời, nơi dành sẵn cho tên Ác Quỷ và các sứ thần của nó."⁴² Vì xưa Ta đói, các ngươi đã không cho ăn; Ta khát, các ngươi đã không cho uống;⁴³ Ta là khách lạ, các ngươi đã không tiếp rước; Ta trần truồng, các ngươi đã không cho mặc; Ta đau yếu và ngồi tù, các ngươi đã chẳng thăm viếng."⁴⁴ Bấy giờ những người ấy cũng sẽ thưa rằng: "Lạy Chúa, có bao giờ chúng con đã thấy Chúa đói, khát, hoặc là khách lạ, hoặc trần truồng, đau yếu hay ngồi tù, mà không phục vụ Chúa đâu?"⁴⁵ Bấy giờ Người sẽ đáp lại họ rằng: "Ta bảo thật các ngươi: mỗi lần các ngươi không làm như thế cho một trong những người bé nhỏ nhất đây, là các ngươi đã không làm cho chính Ta vậy."⁴⁶ Thế là họ ra đi để chịu cực hình muôn kiếp, còn những người công chính ra đi để hưởng sự sống muôn đời."

VII. THƯƠNG KHÓ VÀ PHỤC SINH

Chương 26

Âm mưu hại Đức Giê-su (Mc 14: 1-2; Lc 22: 1-2; Ga 11: 45 -53)

26. ¹ Khi Đức Giê-su giảng dạy tất cả những điều ấy xong, Người bảo các môn đệ của Người rằng:² "Anh em biết còn hai ngày nữa là đến lễ Vượt Qua, và Con Người sắp bị nộp để chịu đóng đinh vào thập giá."³ Lúc ấy, các thượng tế và kỳ mục trong dân nhóm họp tại dinh của vị thượng tế tên là Cai-pha,⁴ và cùng nhau quyết định dùng mưu bắt Đức Giê-su và giết đi.⁵ Nhưng họ lại nói: "Không nên làm vào chính ngày lễ, kéo gây náo động trong dân."

Đức Giê-su được xúc dầu thơm tại Bê-ta-ni-a (Mc 14: 3-9; Ga 12: 1-8)

⁶ Đức Giê-su đang ở làng Bê-ta-ni-a tại nhà ông Si-mon Cùi,⁷ thì có một người phụ nữ đến gần Người, mang theo một bình bạch ngọc, đựng một thứ dầu thơm đắt giá. Cô đổ dầu thơm trên đầu Người, lúc Người đang dùng bữa.⁸ Thấy vậy, các môn đệ lấy làm bức tức nói: "Sao lại phí của như thế?"⁹ Dầu đó có thể bán được nhiều tiền mà cho người nghèo."¹⁰ Biết thế, Đức Giê-su bảo các ông: "Sao lại muốn gây

chuyện với người phụ nữ này? Quả thật, cô ấy vừa làm cho Thầy một việc nghĩa.¹¹ Người nghèo thì lúc nào anh em cũng có với anh em; còn Thầy, thì không phải lúc nào anh em cũng có đâu!¹² Cô ấy đổ dầu thơm trên mình Thầy là hương về ngày mai táng Thầy.¹³ Thầy bảo thật anh em: Tin Mừng này được loan báo bất cứ nơi nào trong khắp thiên hạ, thì người ta cũng sẽ kể lại việc cô vừa làm mà nhớ tới cô."

Giu-đa nộp Đức Giê-su (Mc 14: 10 -11; Lc 22: 3-6)

¹⁴ Bấy giờ, một người trong Nhóm Mười Hai tên là Giu-đa Ít-ca-ri-ốt, đi gặp các thượng tế¹⁵ mà nói: "Tôi nộp ông ấy cho quý vị, thì quý vị muốn cho tôi bao nhiêu." Họ quyết định cho hắn ba mươi đồng bạc.¹⁶ Từ lúc đó, hắn cố tìm dịp thuận tiện để nộp Đức Giê-su.

Chuẩn bị ăn lễ Vượt Qua (Mc 14: 12 -16; Lc 22: 7-13)

¹⁷ Ngày thứ nhất trong tuần bánh không men, các môn đệ đến thưa với Đức Giê-su: "Thầy muốn chúng con dọn cho Thầy ăn lễ Vượt Qua ở đâu?"¹⁸ Người bảo: "Các anh đi vào thành, đến nhà một người kia và nói với ông ấy: "Thầy nhắn: thời của Thầy đã gần tới, Thầy sẽ đến nhà ông để ăn mừng lễ Vượt Qua với các môn đệ của Thầy."¹⁹ Các môn đệ làm y như Đức Giê-su đã truyền, và dọn tiệc Vượt Qua.

Đức Giê-su tiên báo Giu-đa sẽ nộp Thầy (Mc 14: 17 -21; Lc 22: 21 -23; Ga 13: 21 -30)

²⁰ Chiều đến, Đức Giê-su vào bàn tiệc với mười hai môn đệ.²¹ Đang bữa ăn, Người nói: "Thầy bảo thật anh em, một người trong anh em sẽ nộp Thầy."²² Các môn đệ buồn rầu quá sức, lần lượt hỏi Người: "Thưa Ngài, chẳng lẽ con sao?"²³ Người đáp: "Kẻ giơ tay chấm chung một đĩa với Thầy, đó là kẻ nộp Thầy.²⁴ Đã hẳn Con Người ra đi theo như lời đã chép về Người, nhưng khốn cho kẻ nào nộp Con Người: thà nó đừng sinh ra thì hơn!"²⁵ Giu-đa, kẻ nộp Người cũng hỏi: "Ráp-bi, chẳng lẽ con sao?" Người trả lời: "Chính anh nói đó!"

Đức Giê-su lập bí tích Thánh Thể (Mc 14: 22 -25; Lc 22 19 -20; ICo 11: 23 -25)

²⁶ Cũng trong bữa ăn, Đức Giê-su cầm lấy bánh, dâng lời chúc tụng, rồi bẻ ra, trao cho môn đệ và nói: "Anh em cầm lấy mà ăn, đây là mình Thầy."²⁷ Rồi Người cầm lấy chén, dâng lời tạ ơn, trao cho môn đệ và nói: "Tất cả anh em hãy uống chén này,²⁸ vì đây là máu Thầy, máu Giao Ước, đổ ra cho muôn người được tha tội.²⁹ Thầy bảo cho anh em biết: từ nay, Thầy không còn uống thứ sản phẩm này của cây nho, cho

đến ngày Thầy cùng anh em uống thứ rượu mới trong Nước của Cha Thầy.”

Đức Giê-su tiên báo thánh Phê-rô sẽ chối Thầy (Mc 14: 26 -31; Lc 22: 31 -34; Ga 13: 36 -38)

³⁰ Hát thánh vịnh xong, Đức Giê-su và các môn đệ ra núi Ô-liu.³¹ Bấy giờ Đức Giê-su nói với các ông: “Đêm nay tất cả anh em sẽ vấp ngã vì Thầy. Vì có lời đã chép: Ta sẽ đánh người chần chừ, và đàn chiên sẽ tan tác.³² Nhưng sau khi trời dậy, Thầy sẽ đến Ga-li-lê trước anh em.”³³ Ông Phê-rô liền thưa: “Dẫu tất cả có vấp ngã vì Thầy đi nữa, thì con đây cũng chẳng bao giờ vấp ngã.”³⁴ Đức Giê-su bảo ông: “Thầy bảo thật anh: nội đêm nay, gà chưa kịp gáy, thì anh đã chối Thầy ba lần.”³⁵ Ông Phê-rô lại nói: “Dẫu có phải chết với Thầy, con cũng không chối Thầy.” Tất cả các môn đệ cũng đều nói như vậy.

Đức Giê-su cầu nguyện tại vườn Ghết-sê-ma-ni (Mc 14: 32 -42; Lc 22: 39 -46)

³⁶ Bấy giờ Đức Giê-su đi cùng với các ông đến một thửa đất gọi là Ghết-sê-ma-ni. Người nói với các môn đệ: “Anh em ngồi lại đây, Thầy đến đàng kia cầu nguyện.”³⁷ Rồi Người đưa ông Phê-rô và hai người con ông Dê-bê-đê đi theo. Người bắt đầu cảm thấy buồn rầu xao xuyến.³⁸ Bấy giờ Người nói với các ông: “Tâm hồn Thầy buồn đến chết được. Anh em ở lại đây mà canh thức với Thầy.”³⁹ Người đi xa hơn một chút, sấp mặt xuống, cầu nguyện rằng: “Lạy Cha, nếu có thể được, xin cho con khỏi phải uống chén này. Tuy vậy, xin đừng theo ý con, mà xin theo ý Cha.”⁴⁰ Rồi Người đến chỗ các môn đệ, thấy các ông đang ngủ, liền nói với ông Phê-rô: “Thế ra anh em không thể canh thức nổi với Thầy một giờ sao?⁴¹ Anh em hãy canh thức và cầu nguyện, để khỏi lâm vào cơn cám dỗ. Vì tinh thần thì hăng say, nhưng thể xác lại yếu hèn.”⁴² Người lại đi cầu nguyện lần thứ hai và nói: “Lạy Cha, nếu con cứ phải uống chén này mà không sao tránh khỏi, thì xin vâng ý Cha.”⁴³ Rồi Người lại đến, thấy các môn đệ vẫn đang ngủ, vì mắt họ nặng trĩu.⁴⁴ Người để mặc các ông mà đi cầu nguyện lần thứ ba, nói lại cũng một lời đó.⁴⁵ Bấy giờ Người đến chỗ các môn đệ và nói với các ông: “Lúc này mà còn ngủ, còn nghỉ sao? Này, đến giờ Con Người bị nộp vào tay những kẻ tội lỗi.⁴⁶ Đứng dậy, ta đi nào! Kia kẻ nộp Thầy đã tới! ”

Đức Giê-su bị bắt (Mc 14: 43 -50; Lc 22: 47 -53; Ga 18: 3-11)

47 Người còn đang nói, thì Giu-đa, một người trong nhóm Mười Hai, đã đến. Cùng đi với hắn, có cả một đám người đông đảo mang gươm giáo gậy gộc. Họ được các thượng tế và kỳ mục trong dân sai đến.⁴⁸ Kẻ nộp Người đã cho họ một dấu hiệu, hắn dặn rằng: "Tôi hôn ai thì chính là người đó. Các anh bắt lấy!"⁴⁹ Ngay lúc đó, Giu-đa tiến lại gần Đức Giê-su và nói: "Ráp-bi, xin chào Thầy!", rồi hôn Người.⁵⁰ Đức Giê-su bảo hắn: "Này bạn, bạn đến đây làm gì thì cứ làm đi!" Bấy giờ họ tiến đến, tra tay bắt Đức Giê-su.⁵¹ Một trong những kẻ theo Đức Giê-su liền vung tay tuốt gươm ra, chém phải tên đầy tớ của thượng tế, làm nó đứt tai.⁵² Đức Giê-su bảo người ấy: "Hãy xỏ gươm vào vỏ, vì tất cả những ai cầm gươm sẽ chết vì gươm.⁵³ Hay anh tưởng là Thầy không thể kêu cứu với Cha Thầy sao? Người sẽ cấp ngay cho Thầy hơn mười hai đạo binh thiên thần!⁵⁴ Nhưng như thế, thì lời Kinh Thánh ứng nghiệm sao được? Vì theo đó, mọi sự phải xảy ra như vậy."⁵⁵ Vào giờ ấy Đức Giê-su nói với đám đông: "Tôi là một tên cướp sao mà các ông đem gươm giáo gậy gộc đến bắt? Ngày ngày tôi vẫn ngồi giảng dạy ở Đền Thờ thì các ông không bắt.⁵⁶ Nhưng tất cả sự việc này xảy ra là để ứng nghiệm những lời chép trong Sách Các Ngôn Sứ." Bấy giờ các môn đệ bỏ Người mà chạy trốn hết.

Đức Giê-su ra trước Thượng Hội Đồng (Mc 14: 53 -65; Lc 22: 54 -55, 63 -71; Ga 18: 13 -14, 19 -24)

57 Họ bắt Đức Giê-su, rồi điệu đến thượng tế Cai-pha. Các kinh sư và kỳ mục đã tề tựu sẵn đó.⁵⁸ Ông Phê-rô theo Người xa xa, đến tận dinh thượng tế. Ông vào bên trong ngồi với bọn thuộc hạ, xem kết cuộc ra sao.

59 Còn các thượng tế và toàn thể Thượng Hội Đồng thì tìm chứng gian buộc tội Đức Giê-su để lên án tử hình.⁶⁰ Nhưng họ tìm không ra, mặc dầu có nhiều kẻ đã đứng ra làm chứng gian. Sau cùng, có hai người bước ra,⁶¹ khai rằng: "Tên này đã nói: tôi có thể phá Đền Thờ Thiên Chúa, và nội trong ba ngày, sẽ xây cất lại."⁶² Bấy giờ vị thượng tế đứng lên hỏi Đức Giê-su: "Ông không nói lại được một lời sao? Mấy người này tố cáo ông gì đó?"⁶³ Nhưng Đức Giê-su vẫn làm thinh. Vị thượng tế nói với Người: "Nhân danh Thiên Chúa hằng sống, tôi truyền cho ông phải nói cho chúng tôi biết: ông có phải là Đấng Ki-tô Con Thiên Chúa không?"⁶⁴ Đức Giê-su trả lời: "Chính ngài vừa nói. Hơn nữa, tôi nói cho các ông hay: từ nay, các ông sẽ thấy Con Người ngự bên hữu Đấng Toàn Năng và ngự giá mây trời mà đến."⁶⁵ Bấy giờ vị thượng tế liền xé áo mình ra và nói: "Hắn nói phạm thượng! Chúng ta cần gì nhân chứng nữa? Đây, quý vị vừa nghe hắn nói phạm đến Thiên Chúa,⁶⁶ quý vị nghĩ sao?" Họ liền đáp: "Hắn đáng chết!"

67 Rồi họ khắc nhổ vào mặt và đấm đánh Người. Có kẻ lại tát Người⁶⁸ và nói: "Ông Ki-tô ơi, hãy nói tiên tri cho chúng tôi nghe đi: ai đánh ông đó? "

Thánh Phê-rô chối Thầy

69 Lúc đó ông Phê-rô đang ngồi ngoài sân. Một người đầy tớ gái đến bên ông và nói: "Cả bác nữa, bác cũng đã ở với ông Giê-su, người Ga-li-lê đó chứ gì?"⁷⁰ Ông liền chối trước mặt mọi người mà nói: "Tôi không biết cô nói gì!"⁷¹ Ông đi ra đến cổng, thì một người tớ gái khác thấy ông, liền nói với những người ở đó: "Bác này cũng đã ở với ông Giê-su người Na-da-rét đấy."⁷² Nhưng ông Phê-rô lại thề mà chối: "Tôi không biết người ấy."⁷³ Một lát sau, những người đứng đó xích lại gần ông Phê-rô mà nói: "Đúng là bác cũng thuộc bọn họ. Cứ nghe giọng nói của bác là biết ngay."⁷⁴ Bấy giờ ông Phê-rô liền thề độc mà quả quyết rằng: "Tôi thề là không biết người ấy." Ngay lúc đó, có tiếng gà gáy.⁷⁵ Ông Phê-rô sực nhớ lời Đức Giê-su đã nói: "Gà chưa kịp gáy thì anh đã chối Thầy ba lần." Ông ra ngoài, khóc lóc thảm thiết.

Chương 27

Đức Giê-su bị giải đến tổng trấn Phi-la-tô (Mc 15: 1; Lc 23, 1; Ga 18: 28)

27. ¹ Trời vừa sáng, tất cả các thượng tế và kỳ mục trong dân cùng nhau bàn kế hại Đức Giê-su, để xử tử Người.² Sau đó, họ cho trói Người lại và giải đi nộp cho tổng trấn Phi-la-tô.

Giu-đa đi thắt cổ (Cv 1:18 -19)

³ Bấy giờ, Giu-đa, kẻ đã nộp Người, thấy Người bị kết án thì hối hận. Hắn đem ba mươi đồng bạc trả lại cho các thượng tế và kỳ mục⁴ mà nói: "Tôi đã phạm tội nộp người vô tội, khiến Người phải chết oan." Nhưng họ đáp: "Can gì đến chúng tôi. Mặc kệ anh!"⁵ Giu-đa ném số bạc vào Đền Thờ và ra đi thắt cổ.⁶ Các thượng tế lượm lấy số bạc ấy mà nói: "Không được phép bỏ vào quỹ Đền Thờ, vì đây là giá máu."⁷ Sau khi bàn định với nhau, họ dùng tiền đó tậu "Thửa Ruộng Ông Thợ Gốm" để làm nơi chôn cất khách ngoại kiều.⁸ Vì vậy mà thửa ruộng ấy gọi là "Ruộng Máu" cho đến ngày nay.⁹ Thế là ứng nghiệm lời ngôn sứ Giê-rê-mi-a: "Họ đã lượm lấy ba mươi đồng bạc, tức là cái giá mà một số con cái Ít-ra-en đã đặt khi đánh giá Người."¹⁰ Và họ lấy số bạc đó mà mua "Thửa Ruộng Ông Thợ Gốm", theo những điều Đức Chúa đã truyền cho tôi."

Đức Giê-su ra trước toà tổng trấn Phi-la-tô (Mc 15: 2-15; Lc 23: 3-5,13 -25; Ga 18: 33 -9:16)

¹¹ Đức Giê-su bị điệu ra trước mặt tổng trấn; tổng trấn hỏi Người: "Ông là vua dân Do-thái sao?" Đức Giê-su trả lời: "Chính ngài nói đó."¹² Nhưng khi các thượng tế và kỳ mục tố Người, thì Người không trả lời một tiếng.¹³ Bấy giờ ông Phi-la-tô hỏi Người: "Ông không nghe bao nhiêu điều họ làm chứng chống lại ông đó sao?"¹⁴ Nhưng Đức Giê-su không trả lời ông về một điều nào, khiến tổng trấn rất đỗi ngạc nhiên.

¹⁵ Vào mỗi dịp lễ lớn, tổng trấn có lệ phóng thích cho dân chúng một người tù, tùy ý họ muốn.¹⁶ Mà khi ấy có một người tù khét tiếng, tên là Ba-ra-ba.¹⁷ Vậy khi đám đông đã tụ họp lại, thì tổng trấn Phi-la-tô nói với họ: "Các người muốn ta phóng thích ai cho các người đây? Ba-ra-ba hay Giê-su, cũng gọi là Ki-tô?"¹⁸ Bởi ông thừa biết chỉ vì ghen tị mà họ nộp Người.

¹⁹ Lúc tổng trấn đang ngồi xử án, thì bà vợ sai người đến nói với ông: "Ông đừng nhúng tay vào vụ xử người công chính này, vì hôm nay, tôi chiêm bao thấy mình phải khổ nhiều vì ông ấy."

²⁰ Nhưng các thượng tế và kỳ mục lại xúi đám đông đòi tha tên Ba-ra-ba mà giết Đức Giê-su.²¹ Tổng trấn hỏi họ: "Trong hai người này, các người muốn ta tha ai cho các người?" Họ thưa: "Ba-ra-ba!"²² Tổng trấn Phi-la-tô nói tiếp: "Thế còn ông Giê-su, cũng gọi là Ki-tô, ta sẽ làm gì đây?" Mọi người đồng thanh: "Đóng đinh nó vào thập giá!"²³ Tổng trấn lại nói: "Thế ông ấy đã làm điều gì gian ác?" Họ càng la to: "Đóng đinh nó vào thập giá!"²⁴ Tổng trấn Phi-la-tô thấy đã chẳng được ích gì mà còn thêm náo động, nên lấy nước rửa tay trước mặt đám đông mà nói: "Ta vô can trong vụ đổ máu người này. Mặc các người liệu lấy!"²⁵ Toàn dân đáp lại: "Máu hấn cứ đổ xuống đầu chúng tôi và con cháu chúng tôi!"²⁶ Bấy giờ, tổng trấn phóng thích tên Ba-ra-ba cho họ, còn Đức Giê-su, thì ông truyền đánh đòn, rồi trao cho họ đóng đinh vào thập giá.

Đức Giê-su phải đội vòng gai (Mc 15: 16 -20; Ga 19: 1-3)

²⁷ Bấy giờ lính của tổng trấn đem Đức Giê-su vào trong dinh, và tập trung cả cơ đội quanh Người.²⁸ Chúng lột áo Người ra, khoác cho Người một tấm áo choàng đỏ,²⁹ rồi kết một vòng gai làm vương miện đặt lên đầu Người, và trao vào tay mặt Người một cây sậy. Chúng quỳ gối trước mặt Người mà nhạo rằng: "Vạn tuế Đức Vua dân Do-thái!"³⁰ Rồi chúng khạc nhổ vào Người và lấy cây sậy mà đập vào đầu Người.³¹

Chế giễu chán, chúng lột áo choàng ra, và cho Người mặc áo lại như trước, rồi điệu Người đi đóng đinh vào thập giá.

Đức Giê-su chịu đóng đinh vào thập giá (Mc 15: 21 -28; Lc 23: 26. 33 -34. 36 -38; Ga 19: 17 -24)

³² Đang đi ra, thì chúng gặp một người Ky-rê-nê, tên là Si-môn; chúng bắt ông vác thập giá của Người.³³ Khi đến nơi gọi là Gôn-gô-tha, nghĩa là Đồi Sọ,³⁴ chúng cho Người uống rượu pha mật đắng, nhưng Người chỉ nếm một chút mà không chịu uống.³⁵ Đóng đinh Người vào thập giá xong, chúng đem áo Người ra bắt thăm mà chia nhau.³⁶ Rồi chúng ngồi đó mà canh giữ Người.

³⁷ Phía trên đầu Người, chúng đặt bản án xử tội viết rằng: "Người này là Giê-su, vua dân Do-thái."³⁸ Cùng bị đóng đinh với Người, có hai tên cướp, một tên bên phải, một tên bên trái.

Đức Giê-su bị nhục mạ (Mc 15: 29 -32; Lc 23: 35)

³⁹ Kê qua người lại đều nhục mạ Người, vừa lắc đầu⁴⁰ vừa nói: "Mi là kẻ phá được Đền Thờ, và nội trong ba ngày xây lại được, hãy cứu lấy mình đi! Nếu mi là Con Thiên Chúa, thì xuống khỏi thập giá xem nào!"⁴¹ Các thượng tế, kinh sư và kỳ mục cũng chế giễu Người mà nói:⁴² "Hắn cứu được thiên hạ, mà chẳng cứu nổi mình. Hắn là Vua Ít-ra-en! Hắn cứ xuống khỏi thập giá ngay bây giờ đi, chúng ta tin hắn liền!"⁴³ Hắn cựa vào Thiên Chúa, thì bây giờ Người cứu hắn đi, nếu quả thật Người thương hắn! Vì hắn đã nói: "Ta là Con Thiên Chúa!"⁴⁴ Cả những tên cướp cùng bị đóng đinh với Người cũng sỉ vả Người như thế.

Đức Giê-su trút linh hồn (Mc 15: 33 -41; Lc 23: 44 -49; Ga 19: 28 -30)

⁴⁵ Từ giờ thứ sáu, bóng tối bao phủ cả mặt đất, mãi đến giờ thứ chín.⁴⁶ Vào giờ thứ chín, Đức Giê-su kêu lớn tiếng: "Ê-li, Ê-li, lê-ma xa-bác-tha-ni", nghĩa là "Lạy Thiên Chúa, lạy Thiên Chúa của con, sao Ngài bỏ rơi con?"⁴⁷ Nghe vậy, một vài người đứng đó liền nói: "Hắn ta gọi ông Ê-li-a!"⁴⁸ Lập tức, một người trong bọn chạy đi lấy miếng bọt biển, thấm đầy giấm, buộc vào đầu cây sậy và đưa lên cho Người uống.⁴⁹ Còn những người khác lại bảo: "Khoan đã, để xem ông Ê-li-a có đến cứu hắn không!"⁵⁰ Đức Giê-su lại kêu một tiếng lớn, rồi trút linh hồn.

⁵¹ Ngay lúc đó, bức màn trường trong Đền Thờ xé ra làm hai từ trên xuống dưới. Đất rung đá vỡ.⁵² Mồ mả bật tung, và xác của nhiều vị thánh đã an nghỉ được trỗi dậy.⁵³ Sau khi Chúa trỗi dậy, các ngài ra

khỏi mồ, vào thành thánh, và hiện ra với nhiều người.⁵⁴ Thấy động đất và các sự việc xảy ra, viên đại đội trưởng và những người cùng ông canh giữ Đức Giê-su đều rất đỗi sợ hãi và nói: “Quả thật ông này là Con Thiên Chúa.”

⁵⁵ Ở đó, cũng có nhiều người phụ nữ đứng nhìn từ đằng xa. Các bà này đã theo Đức Giê-su từ Ga-li-lê để giúp đỡ Người.⁵⁶ Trong số đó, có bà Ma-ri-a Mác-đa-la, bà Ma-ri-a mẹ các ông Gia-cô-bê và Giô-xếp, và bà mẹ các con ông Ê-bê-đê.

Mai táng Đức Giê-su (Mc 15: 42 -47; Lc 23: 50 -55; Ga 19: 38 -42)

⁵⁷ Chiều đến, có một người giàu sang tới. Ông này là người thành A-ri-ma-thê, tên là Giô-xếp, và cũng là môn đệ Đức Giê-su.⁵⁸ Ông đến gặp ông Phi-la-tô để xin thi hài Đức Giê-su. Bấy giờ tổng trấn Phi-la-tô ra lệnh trao trả thi hài cho ông.⁵⁹ Khi đã nhận thi hài, ông Giô-xếp lấy tấm vải gai sạch mà liệm,⁶⁰ và đặt vào ngôi mộ mới, đã đục sẵn trong núi đá, dành cho ông. Ông lăn tảng đá to lấp cửa mồ, rồi ra về.⁶¹ Còn bà Ma-ri-a Mác-đa-la và một bà khác cũng tên là Ma-ri-a ở lại đó, quay mặt vào mồ.

Lính canh mồ

⁶² Hôm sau, tức là khi ngày áp lễ đã qua, các thượng tế và những người Pha-ri-sêu kéo nhau đến ông Phi-la-tô,⁶³ và nói: “Thưa ngài, chúng tôi nhớ tên bịp bợm ấy khi còn sống có nói: “Sau ba ngày, Ta sẽ trỗi dậy.”⁶⁴ Vậy xin quan lớn truyền canh mộ kỹ càng cho đến ngày thứ ba, kéo môn đệ hẳn đến lấy trộm xác rồi phao trong dân là hẳn đã từ cõi chết trỗi dậy. Và như thế, chuyện bịp cuối cùng này sẽ còn tệ hại hơn chuyện trước.”⁶⁵ Ông Phi-la-tô bảo họ: “Thì có sẵn lính đó, các người hãy đi mà canh giữ theo cách các người biết!”⁶⁶ Thế là họ ra đi canh giữ mồ, niêm phong tảng đá và cắt lính canh mồ.

Chương 28

Ngôi mộ trống (Mc 16: 1-8; Lc 24: 1-10; Ga 20: 1-10)

28. ¹ Sau ngày sa-bát, khi ngày thứ nhất trong tuần vừa ló rạng, bà Ma-ri-a Mác-đa-la và một bà khác cũng tên là Ma-ri-a, đi viếng mộ.² Thành linh, đất rung chuyển dữ dội: thiên thần Chúa từ trời xuống, đến lăn tảng đá ra, rồi ngồi lên trên;³ diện mạo người như ánh chớp, và y phục trắng như tuyết.⁴ Thấy người, lính canh khiếp sợ, run rẩy chết ngất đi.⁵ Thiên thần lên tiếng bảo các phụ nữ: “Này các bà, các bà

đừng sợ! Tôi biết các bà tìm Đức Giê-su, Đấng bị đóng đinh.⁶ Người không có ở đây, vì Người đã trỗi dậy như Người đã nói. Các bà đến mà xem chỗ Người đã nằm,⁷ rồi mau về nói với môn đệ Người như thế này: Người đã trỗi dậy từ cõi chết, và Người đi Ga-li-lê trước các ông. Ở đó, các ông sẽ được thấy Người. Đấy, tôi xin nói cho các bà hay.”⁸ Các bà vội vã rời khỏi mộ, tuy sợ hãi nhưng cũng rất đổi vui mừng, chạy về báo tin cho môn đệ Đức Giê-su hay.

Đức Giê-su hiện ra với các phụ nữ

⁹ Bỗng Đức Giê-su đón gặp các bà và nói: “Chào chị em! ” Các bà tiến lại gần Người, ôm lấy chân, và bái lạy Người.¹⁰ Bấy giờ, Đức Giê-su nói với các bà: “Chị em đừng sợ! Về báo cho anh em của Thầy để họ đến Ga-li-lê. Họ sẽ được thấy Thầy ở đó.”

Các thượng tế lừa đảo

¹¹ Các bà đang đi, thì có mấy người trong đội lính canh mờ vào thành báo cho các thượng tế biết mọi việc đã xảy ra.¹² Các thượng tế liền họp với các kỳ mục; sau khi bàn bạc, họ cho lính một số tiền lớn,¹³ và bảo: “Các anh hãy nói như thế này: Ban đêm đang lúc chúng tôi ngủ, các môn đệ của hắn đã đến lấy trộm xác.¹⁴ Nếu sự việc này đến tai quan tổng trấn, chính chúng tôi sẽ dàn xếp với quan và lo cho các anh được vô sự.”¹⁵ Lính đã nhận tiền và làm theo lời họ dạy. Câu chuyện này được phổ biến giữa người Do-thái cho đến ngày nay.

Đức Giê-su hiện ra tại Ga-li-lê, và sai môn đệ đi đến với muôn dân (Mc 16: 14 -18; Lc 24: 36 -49; Ga 20: 19 -23; Cv 1:6-8)

¹⁶ Mười một môn đệ đi tới miền Ga-li-lê, đến ngọn núi Đức Giê-su đã truyền cho các ông đến.¹⁷ Khi thấy Người, các ông bái lạy, nhưng có mấy ông lại hoài nghi.¹⁸ Đức Giê-su đến gần, nói với các ông: “Thầy đã được trao toàn quyền trên trời dưới đất.¹⁹ Vậy anh em hãy đi và làm cho muôn dân trở thành môn đệ, làm phép rửa cho họ nhân danh Chúa Cha, Chúa Con và Chúa Thánh Thần,²⁰ dạy bảo họ tuân giữ mọi điều Thầy đã truyền cho anh em. Và đây, Thầy ở cùng anh em mọi ngày cho đến tận thế.”